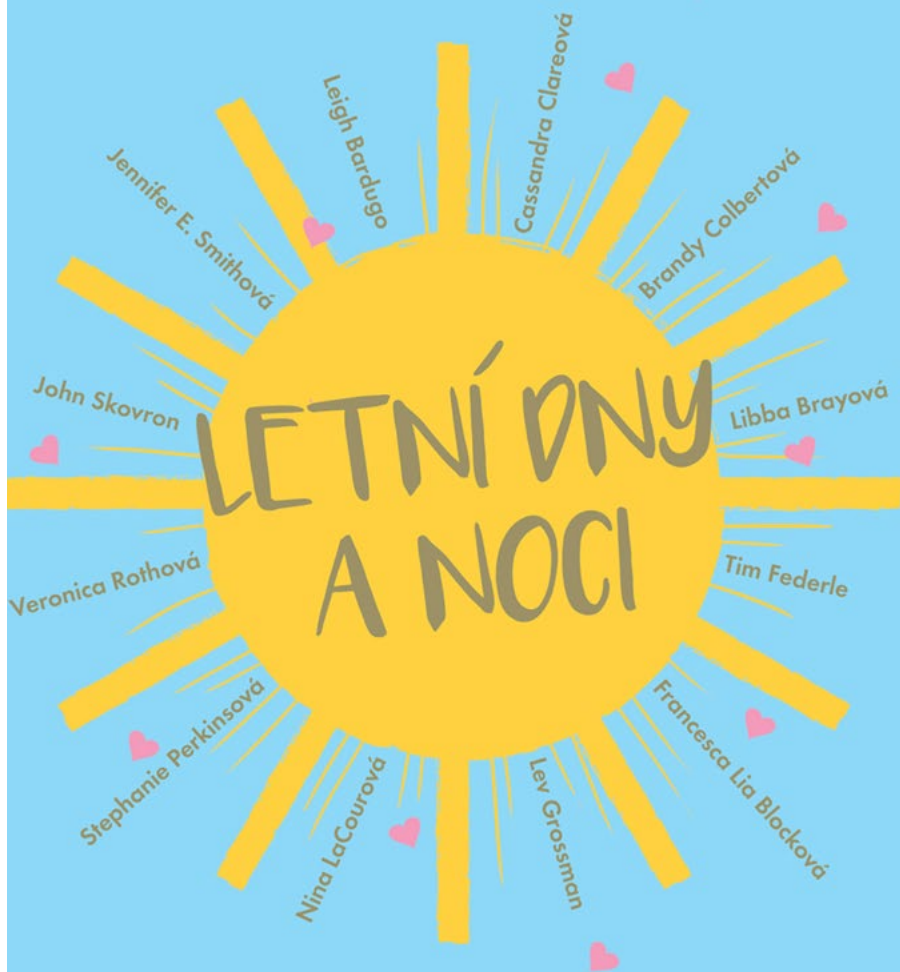

Dvanáct prázdninových políbení

sestavila **Stephanie Perkinsová**

Letní dny a noci

Vyšlo také v tištěné verzi

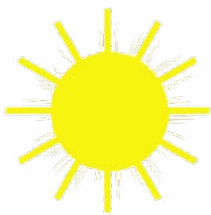
Objednat můžete na
www.cooboo.cz
www.albatrosmedia.cz

Stephanie Perkinsova
Letní dny a noci – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2017

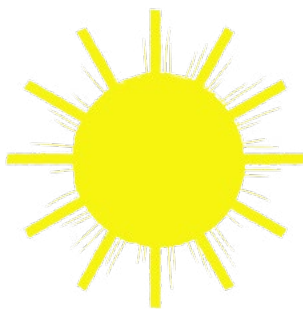
Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA a.s.**

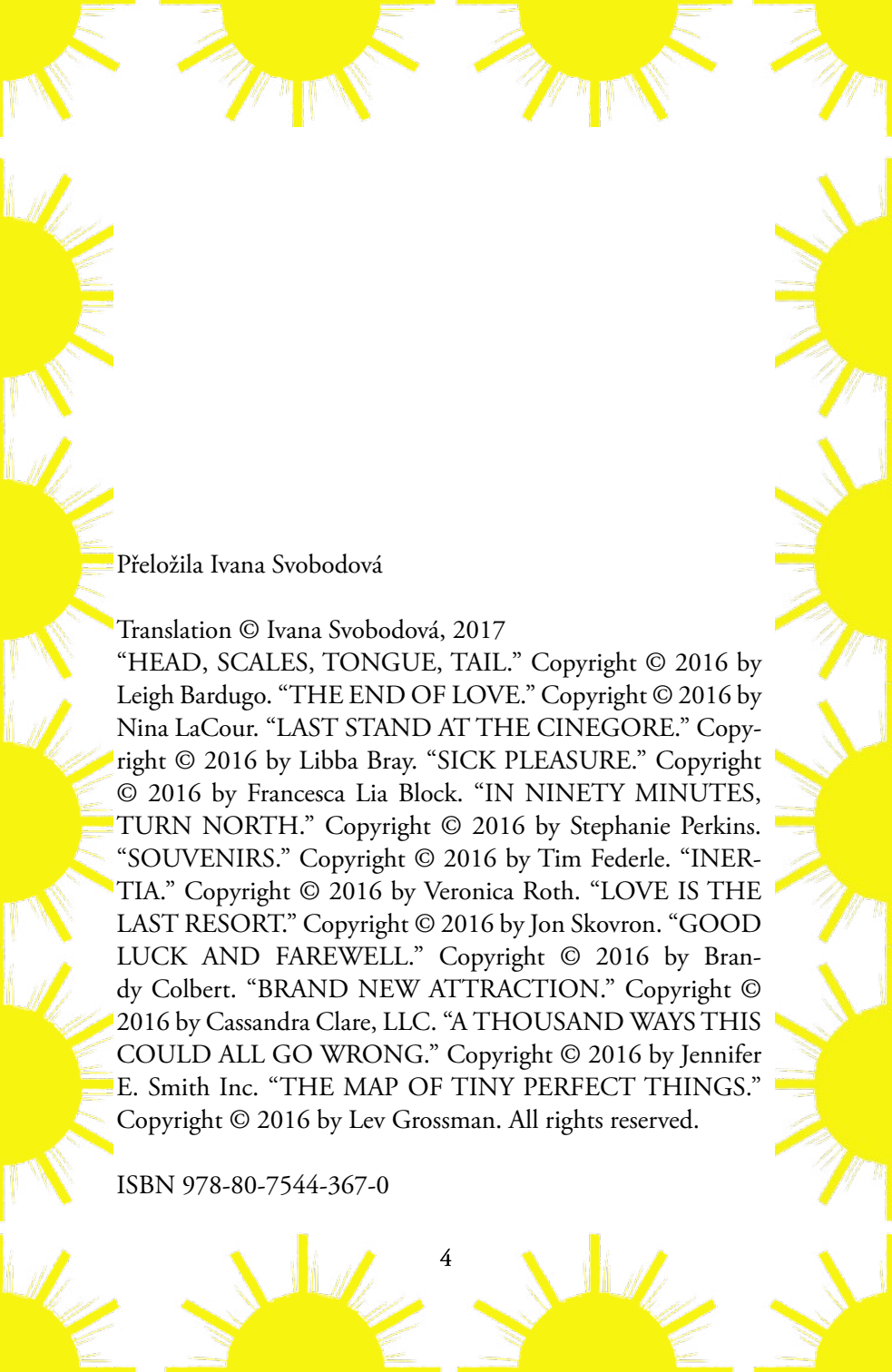

LETNÍ DNY A NOCI

sestavila **Stephanie Perkinsová**

COO
BOO

A decorative border consisting of yellow sunburst or starburst patterns is placed around the edges of the page. The sunbursts are stylized with multiple short lines radiating from a central circle.

Přeložila Ivana Svobodová

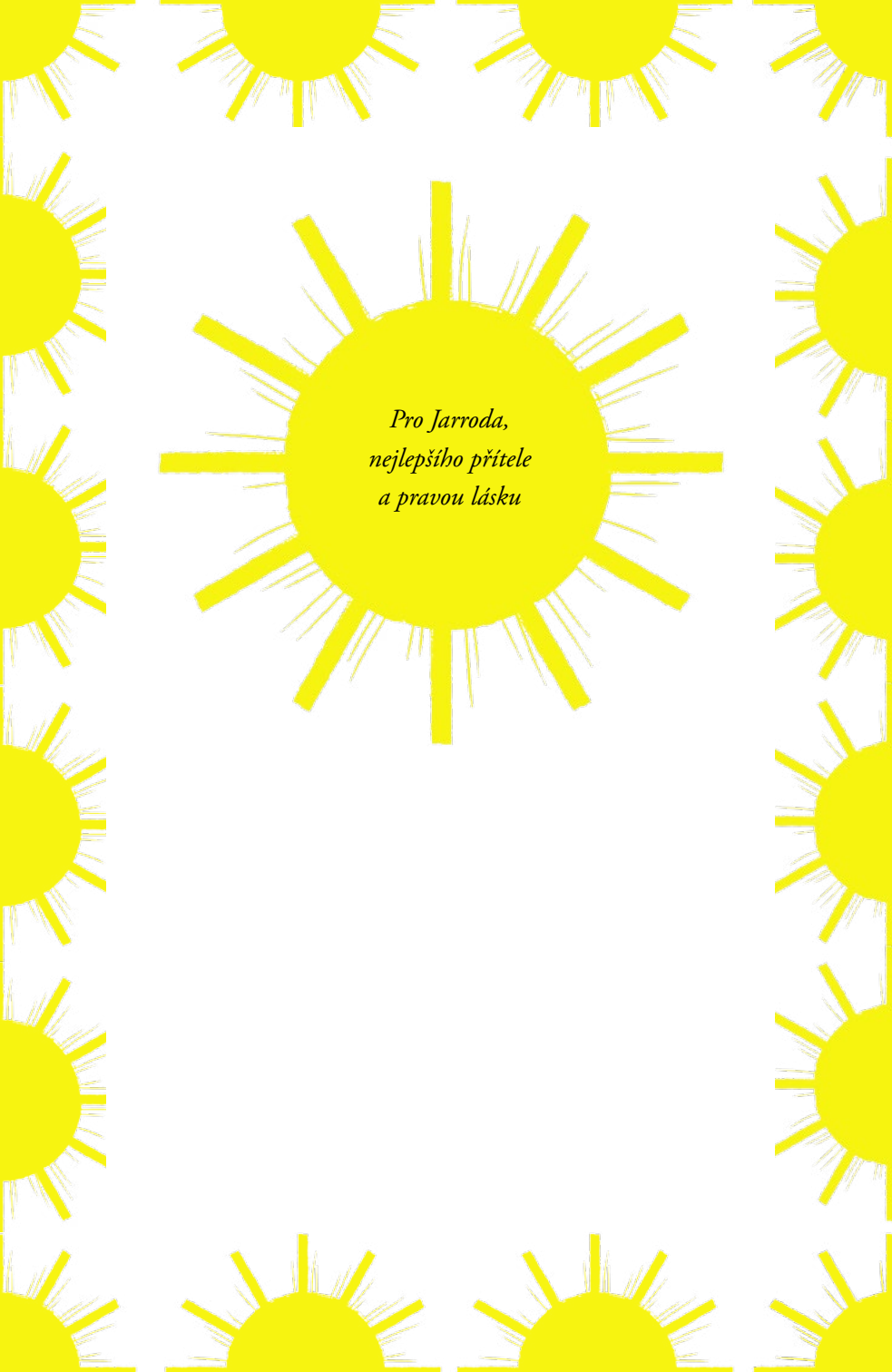
Translation © Ivana Svobodová, 2017

“HEAD, SCALES, TONGUE, TAIL.” Copyright © 2016 by Leigh Bardugo. “THE END OF LOVE.” Copyright © 2016 by Nina LaCour. “LAST STAND AT THE CINEGORE.” Copyright © 2016 by Libba Bray. “SICK PLEASURE.” Copyright © 2016 by Francesca Lia Block. “IN NINETY MINUTES, TURN NORTH.” Copyright © 2016 by Stephanie Perkins. “SOUVENIRS.” Copyright © 2016 by Tim Federle. “INERTIA.” Copyright © 2016 by Veronica Roth. “LOVE IS THE LAST RESORT.” Copyright © 2016 by Jon Skovron. “GOOD LUCK AND FAREWELL.” Copyright © 2016 by Brandy Colbert. “BRAND NEW ATTRACTION.” Copyright © 2016 by Cassandra Clare, LLC. “A THOUSAND WAYS THIS COULD ALL GO WRONG.” Copyright © 2016 by Jennifer E. Smith Inc. “THE MAP OF TINY PERFECT THINGS.” Copyright © 2016 by Lev Grossman. All rights reserved.

ISBN 978-80-7544-367-0

OBSAH

HLAVA, ŠUPINY, JAZYK, OCAS	7
LEIGH BARDUGOVÁ	
KONEC LÁSKY	37
NINA LACOUROVÁ	
POSLEDNÍ BITVA V KRVÁKU	66
LIBBA BRAYOVÁ	
ZVRÁCENÁ ROZKOŠ	107
FRANCESCA LIA BLOCKOVÁ	
ZA DEVADESÁT MINUT ZABOČTE NA SEVER	126
STEPHANIE PERKINSOVÁ	
SUVENÝRY	162
TIM FEDERLE	
SETRVAČNOST	191
VERONICA ROTHOVÁ	
MILOSTNÝ LABYRINT	224
JOHN SKOVRON	
HODNĚ ŠTĚSTÍ A NA SHLEDANOU	267
BRANDY COLBERTOVÁ	
ZBRUSU NOVÁ ATRAKCE	301
CASSANDRA CLAROVÁ	
TISÍC ZPŮSOBŮ, JAK BY SE TO VŠECHNO MOHLO POKAZIT	331
JENNIFER E. SMITHOVÁ	
MAPA PERFEKTNÍCH MALÍČKOSTÍ	366
LEV GROSSMAN	
PODĚKOVÁNÍ	406

*Pro Jarroda,
nejlepšího přítele
a pravou lásku*

HLAVA, ŠUPINY,
JAZYK, OCAS

HLAVA

O Annalee Sapersteinové a o tom, proč se přistěhovala do Little Spindle, se tradovala spousta příběhů, ale Gracie měla nejraději ten o vlně veder.

V roce 1986 postihlo New York nesnesitelně horké léto a každý, kdo mohl, odjel z města. Chodníky žárem měkly, jednoho muže našli mrtvého ve vaně s elektrickým větrákem napůl ponořeným ve vodě vedle jeho chlupatých kolen a proud ve vedení naskakoval a zase vypadával jako světlo v lapači hmyzu plném mûr. V Upper West Side, nad pekařstvími a lahůdkářstvími, obchody Woolworth a Red Apple spali lidé jen na prostěradlech, cucali kapesníky plné drceného ledu, otevírali okna dokořán a modlili se, aby se zvedl aspoň vánek. Proto když jedné horké červencové noci řeka Hudson vystoupila z břehů a vydala se tropit neplechu, našla okno Ruth Blonské otevřené a zajištěné promáčknutou krabicí od bot z Candie's.

Ruth byla předtím ten den s přáteli v parku Riverside, kde si dávala citronovou zmrzlinu. Oblékla si na to tuniku v barvě khaki, což byla ve skutečnosti stará noční košilka, kterou Ruth se smíše-

ným úspěchem obarvila pomocí dvou krabiček Ritu. Ve zprávách už celé dny slibovali déšť, ale oblohu nad městem pokrýval dusivý mrak, jehož široké šedé břicho ne a ne prasknout. Ruth se s kapkami potu stékajícími po kůži opírala o zábradlí a shlížela dolů na pohupující se hladinu řeky, jež byla pod zataženou oblohou nepřehlédlná a skoro černá, a měla podivný pocit, že jí voda pohled oplácí.

Potom jí z růžové lžičky v ruce sklouzla kapka citronové zmrzliny, která ji polekala, jako by jí po zápěstí přejel chladný jazyk, a Marva Allsburgová na ni křikla: „Jdeme se do Jaybee mrknout na desky.“

Ruth si olízla citronovou zmrzlinu ze zápěstí a už na řeku ani nepomyslela.

Když se však v noci probudila – s prostěradlem zmáčeným potem a změtí rákosu u nohou postele –, znovu jí na mysli vytanula ta lepkavá stopa. Usnula oblečená a tunika se jí vlhce přilepila na břicho. Pod ní jí tělo horečnatě planulo zpola zapomenutými sny o říčním bohu, svalnatém stínu, jenž proplouval hlubokým proudem spánku se šedivou kůží posetou modrými a zelenými skvrnami. Její rty jako by právě někdo zlíbal a hlavu měla malátnou, jako by se příliš rychle vynořila z veliké hloubky. Chvilí trvalo, než jí odlehly uši a rozpoznala mechové kovový pach mokrého betonu a pak pochopila, co to k ní otevřeným oknem doléhá za zvuk – na ulice dole, kam zatím ještě nedosáhl úsvit, dopadal s vytrvalým tukaním déšť. Vedra konečně skončila.

O devět měsíců později Ruth porodila holčičku s chaluho-vě zelenýma očima a nitkami vlasů připomínajícími mořské řasy. Když otec Ruth vykopl z jejich činžáku bez výtahu, přičemž ji častoval polskými i anglickými nadávkami a vrčel cosi o chlapci z Portorika, který ji ve třetím ročníku pozval na maturitní ples, ujala se jí Annalee Sapersteinová, která nehleděla na drby a pomluvy sousedů. Annalee pracovala v samoobslužné prádelně s nepřetržitým provozem na Devětasedmdesáté západní ulici. Nikdo netušil, kdy spí, protože to vypadalo, že ať jste šli kolem kdyko-

li, v kteroukoli denní či noční dobu, vždycky seděla za přepážkou a za hučení a rachocení praček luštila ve světle zářivek křížovku. Joey Pastan na ni byl jednou, když mu došly čtvrtáky, drží a pak se zapřísahal, že na něj sušičky vrčely. Nikdo se tudíž nedivil, že Annalee věřila Ruth Blonské. A když Annalee při čekání ve frontě v lahůdkářství Gitlitz praštila Ruthina otce do hrudi půl librou najemno mletého hovězího, které si právě nakoupila, a osopila se na něj, že na říční duchy není spolehnutí, nikdo se jí neodvážil odporovat.

Ruthina dcera odmítala mléko. Pila jen slanou vodu a libru za librou jedla ústřice, škeble a malé ráčky, takže je do Annaleeina bytu museli vozit po bednách. Ovšem ten jídelníček jí musel svědčit, protože ze zelenookého miminka vyrostla v nádhernou dívku, kterou si na Amsterdam Avenue vyhlédl lovec talentů. Stala se slavnou modelkou proslulou plnými rty a ladně zvlněnou chůzí, načež matce koupila podkrovní byt na Park Avenue, který vyzdobily malbami pouštních rostlin a vyschlých koryt potoků. Annalee Sapersteinové věnovaly pěknou sumu peněz, díky níž mohla nechat práce v samoobslužné prádelně a přestěhovat se z velkoměsta do Little Spindle, kde si otevřela koncesní obchod Dairy Queen.

Tak aspoň zněla jedna z verzí příběhu o tom, jak se Annalee Sapersteinová dostala do Little Spindle, a Gracie se zamlouvala, protože měla pocit, že docela dává smysl. Proč by jinak Annalee odebírala výtisky francouzského a italského Vogue, když nenosila nic jiného než polyesterové domácí šaty a zdravotní sandály s ponožkami?

Říkalo se, že Annalee *leccos* ví. Proto za ní Donna Bakewellová zašla to léto, kdy jejího teriéra srazilo auto a ona nedokázala přestat plakat – ani když spala, kupovala si v Price Chopperu plechovku zelených fazolek nebo třeba zvedla telefon. Lidé jí zavolali a na druhém konci slyšeli jen štkání a škytání. Rozhovor s Annalee ale dokázal to, co nedokázal žádný doktor ani pilulka, a Donniny slzy rázem oschly. Proto když se Jason Mylo nedokázal

zbavit podezření, že jeho bývalá manželka proklela jeho nový pick-up, zašel jednou pozdě v noci do DQ, aby se poradil s Annalee. A proto také Gracie Michauxová vyhledala Annalee Sapersteinoovou, když zahlédla cosi, co hodně vypadalo jako mořská příšera, rozrážející vody jezera Little Spindle.

Gracie seděla na břehu zátoky, kterou považovala za své soukromé území – na skalnatém ohybu na jižní straně jezera, o němž podle všeho nikdo nevěděl, nebo se o něj nezajímal. Na opalování to místo bylo příliš stinné a chyběly tu piknikové stoly a provazové houpačky, jež během sezony přitahovaly turisty jako máják. Gracie zrovna házela žabky a napomínala se, ať si neškrábe strup na koleni, protože chtěla vypadat dobře v džínových kraťasech, které si o svých čtrnáctých narozeninách ještě víc zkrátila, ale pak to stejně začala dělat. Vtom zaslechla šplouchnutí. Modrou vodní hladinu protály jeden, dva, tři hrby, které se leskly jako malé pohoří, vynořily se a znovu zajely pod hladinu. Po nich – Graciina mysl to současně odmítala a toužila připustit – do vody plál *ocas*.

Gracie se pozpátku vyškrabala po břehu vzhůru k borovicím, kde se ztěžka postavila, a srdce se jí třepotalo v hrudi, zatímco čekala, až se voda znovu rozestoupí nebo se na písek vydere něco obřího a šupinatého, ale nic se nestalo. V puse cítila pronikavou chuť krve. Kousla se do jazyka. Jednou si odplivla, vyskočila na kolo, šlapala jako o život po hrbolaté pěšině k hladkému asfaltu hlavní silnice a stehna jí páčila jako čert, když se řítila městem.

O nějaké zběsilé jízdě nemohlo být řeči, protože Little Spindle by sotva kdo nazval městem. Byl tu minimarket, benzínová stanice s jediným bankomatem ve městě, veterinární klinika, řada obchodů se suvenýry a stará hala pro společenské akce přeměněná ve veřejnou knihovnu poté, co knihovnu v Greater Spindle před deseti lety vyplavila povodeň. Little Spindle nikdy nepostihly takový provoz nebo shluky bytových domů a výstavních vilek, kterými Greater Spindle přímo přetékal. Stála tu jen hrstka chatků k pronájmu a hotel U Vodní tříště. Přestože jezero

bylo skoro stejně velké jako to v Greater Spindle a obklopovaly ho atraktivní pozemky, na jezeru Little Spindle jako by lidi cosi odrazovalo.

Z dálky vypadalo hezky, když modře probleskovalo mezi borovicemi a slunce se prudce odráželo od hladiny, která se blyštěla jako drahokamy. Když jste ale přišli blíž, začali jste pocítovat smutek na duši, a než jste došli ke břehu, srdce vám dočista sevřel žal. Přesto jste se přesvědčili, že se projdete po pláži a třeba se zhoupnete na staré pneumatice, jenže jakmile jste se pustili lana, zůstali jste na zlomek vteřiny viset nad vodou a s naprostou jistotou jste věděli, že jste udělali strašlivou chybu a že až zmizíte pod hladinou, už vás nikdo nikdy neuvidí a že to jezero není jezero, ale ústa – hladová, modrá a rozmrzelá. Někteří lidé byli proti dojmu, který Little Spindle vzbuzovalo, imunní, ale další odmítali ve vodě smociť třeba jen palec.

Jediné místo, které mělo dobré tržby po celý rok, bylo Dairy Queen, i když se o pár mil dál nacházel obchod Stewar's. Proč se ovšem Annalee rozhodla zařídit si podnik v Little Spindle místo v Greater Spindle, byla záhada pro všechny kromě ní samotné.

Gracie si to ten den nenamířila rovnou do DQ. Nejdřív dojela domů, odhodila kolo na dvorku a položila ruku na síťové dveře, když se náhle zarazila. Eric a její máma rádi trávili soboty na zadním dvorku, kde jen tak leželi vedle sebe na umělohmotných lehátkách, pochruovali a drželi se za ruce jako párek vyder. Oba pracovali na dlouhé směny v nemocnici v Greater Spindle a spali se zápaem, s jakým jiní lidé sbírají známky.

Gracie zaváhala u dveří s nataženou paží. Co by mámě vůbec řekla? Své zmožené mámě, která si nikdy nepřestávala dělat starosti, dokonce ani ve spánku? Na břehu jezera byla Gracie na okamžik zase malou holkou, jenže jí bylo už čtrnáct. Měla by mít víc rozumu.

Nasedla zpátky na kolo a pomalu, hloubavým tempem, vyšlápla jen tak nazdařbůh a skálopevné přesvědčení z ní začalo vyprchávat, jako by ho vypotila pod slunečními paprsky. Co vlastně

viděla? Mohla to být ryba? Hejno ryb? Přitom ji ovšem vedl nějaký skrytý smysl, protože když došla k Dairy Queen, zatočila na poloprázdné parkoviště.

Annalee Sapersteinová seděla jako obvykle u stolu u okna, luštila křížovku a před ní se rozpouštěl zmrzlinový pohár s burákovým máslem. Gracie znala Annalee hlavně díky historkám, které o ní s oblibou poslouchala, a díky mámě, která Gracii pořád posílala, ať Annalee pozve na večeři.

„Je stará a osamělá,“ říkala Graciina máma.

„Zdá se, že se jí to líbí.“

Máma vždycky zamávala prstem, jako kdyby dirigovala neviditelný orchestr. „Nikdo není rád sám.“

Gracie se snažila nekoulet očima. Vážně se snažila.

Teď vklouzla na tvrdou červenou sedačku naproti Annalee a zeptala se: „Víte něco o Bubliokovi?“

„Také ti přeju dobré odpoledne,“ odvětila nabručeně Annalee, aniž vzhledla od křížovky.

„Promiňte,“ omlouvala se Gracie. Napadlo ji, že Annalee vysvětlí, že její den začal dost nezvykle, ale místo toho zkusila: „Jak se máte?“

„Ještě se držím naživu. Co kdybys občas použila hřeben?“

„K ničemu to není.“ Gracie se pokusila stáhnout hladké černé vlasy zpátky do ohonu. „Moje vlasy neposlouchají rozkazy.“ Chvilí počkala a pak se zeptala: „Takže... ta jezerní příšera?“

Věděla, že není první, kdo tvrdí, že ve vodách Little Spindle něco zahlédl. Příšeru spatřili několikrát v šedesátých a sedmdesátých letech, i když Graciina máma říkala, že to bylo proto, že tenkrát byli všichni na drogách. Městská rada se dokonce pokusila nalákat na příšeru turisty, když ji pojmenovali Bubliok – „přivítivá příšerka z Little Spindle“ – a na značku VÍTEJTE V LITTLE SPINDLE přidali obrázek přátelsky vyhlížejícího mořského hada s pohyblivýma nalepovacíma očima. Nápad se neuchytil, ale na značce se stále daly rozeznat hadí obrysy a před pár lety na ni kdosi nasprejoval obří pyj. Městské radě trvalo tři dny, než si toho

všimli a sehnali někoho, kdo to přemaloval, a značka mezitím vypadala, jako by se Bubliok pokoušel o sex s písmenem *E* na konci LITTLE SPINDLE.

„Myslíš tím lochnesku?“ zeptala se Annalee a zvedla k ní oči za tlustými brýlemi. „Jsi spálená.“

Gracie pokrčila rameny. Vždycky byla spálená nebo z ní spálení slézalo nebo se měla každým okamžikem spálit. „Myslím tím *naši* jezerní příšeru.“ Ta nevypadala jako lochneska. Měla úplně jiný tvar. Vlastně se celkem podobala potrhlému hadovi z městské značky.

„Zeptej se toho kluka.“

„Jakého kluka?“

„Nevím, jak se jmenuje. Je to letňák. Chodí sem každý den ve čtyři na zmrzlinu s třešňovou polevou.“

Gracie se udělalo zle. „Třešňová poleva je zlo.“

Annalee píchla perem do vzduchu jejím směrem. „Kvůli třešňové polevě tu točenou zmrzlinu prodám.“

„Jak vypadá?“

„Hubený. Velký fialový batoh. Bílé vlasy.“

Gracie se svezla dolů do boxu a její tělo zklamaně ochablo. „Eli?“

Gracie znala většinu dětí, které se do Little Spindle nějakou dobu vracely na prázdniny. Držely se spolu. Jejich rodiče se zvali na barbecue a ony se pohybovaly v neurvalých tlupách na horských kolech, zabíraly si jezera, vytvářely fronty u Rottieho hamburgerárny a DQ a chodily do Jůvenýrů zrovna před Svátkem práce, aby si koupili čepici nebo přívěšek na klíče. Eli se ale vždycky držel o samotě. Jeho rodina si musela pronajímat chatu někde na severní straně jezera, protože se každý květen objevil na hlavní cestě a kráčel si to k jižnímu břehu v kostkovaných kraťasech, které mu byly moc velké, a s fialovým batohem na zádech. Ve vybledlých tenisákách se přikodrcal do knihovny, kde sám strávil celé odpoledne, potom si vzal svůj velký batoh a šinul si to domů jako nějaká podivná blondatá svinka, ale předtím se ještě zastavil v DQ – podle všeho aby si dal zmrzlinu s třešňovou polevou.

„Je s ním něco v nepořádku?“ zeptala se Annalee.

Dalo se to těžko vysvětlit. Gracie pokrčila ramený. „Přijde mi z nich nejhorší.“

„Jako lidská třešňová zmrzlina?“

Gracie se zasmála a pak se kvůli tomu cítila provinile, když se na ni Annalee zadívala přes tlustou umělohmotnou obrubu brýlí a podotkla: „Kdežto ty jsi miláček města? Prospělo by ti mít víc kamarádů.“

Gracie se zatahala za roztřepený konec nově zastřižených kraťasů. Měla kamarády. Mosey Allenová byla v pohodě. A Lila Brightmanová taky. Měla s kým obědvat. Měla někoho, kdo na ni čekal před prvním zazvoněním. Až na to, že stejně jako většina jejích spolužáků bydlely v Greater Spindle.

„Co by Eli Cuddy mohl vědět o Bublíokovi?“ zeptala se Gracie.

„Tráví většinu života v knihovně, nebo ne?“

Annalee měla pravdu. Gracie poklepala prsty na stůl a seškrábala si z nehtu na palci další kousek oprýskaného jasně fialového laku. Vzpomněla si na historku o zelenookém miminku a říčním bohu. „Takže jste nikdy nic jako Bublíok neviděla?“

„Sotvaže vidím pero ve vlastní ruce,“ odpověděla Annalee kysele.

„Kdyby ale někdo viděl příšeru, skutečnou, ne jako... metaforu, tak by to byl nejspíš blázen, že?“

Annalee si kostnatým prstem postrčila brýle na nose. Hnědé oči za nimi se něžně, slzavě leskly. „Příšery jsou všude, *tisigele*,“ řekla. „Vždycky je dobré znát jejich jméno.“ Dala si lžičku tekutiny, co zbyla z její zmrzliny, a mlaskla rty. „Tvůj kamarád je tady.“

Eli Cuddy stál u pultu s těžkým batohem na zádech a objednával si. Problém s Elim nebyl v tom, že byl raději v knihovně než venku. To Gracii nevadilo. Šlo o to, že se nikdy s nikým nebavil. A vždycky vypadal trochu – provlhlé. Bylo to tím, jak se mu oblečení lepilo na hubený hrudník, i tím, jak se zdálo, že kdybyste se dotkli jeho kůže, byla by *mokrá*.

Eli se usadil v boxu se dvěma sedačkami a opřel si o bok batohu knížku, aby mohl při jídle číst.

Kdo takhle jí zmrzlinu? žasla Gracie, když sledovala, jak Eli zmrzlinu divně, spořádaně uždibuje. Potom si vybavila ty věci pohybující se v jezeře. *Bylo to světlo na vodě*, protestovala její mysl. Šupiny, nedalo se zvíkat srdce.

„Co znamená *tsigele*?“ zeptala se.

„Kůzlátko,“ odpověděla Annalee. „Mé, mé, malé kůzlátko. Tak už běž.“

Proč ne? Gracie si utřela dlaně o kraťasy a přišourala se k boxu. Připadala si nezvykle odvážná. Možná proto, že na ničem, co řekne Elimu Cuddymu, nesejde. Když se ztrapní, on to stejně nemá komu říct.

„Ahoj,“ pozdravila ho a on k ní se zamrkáním zvedl hlavu. Netušila, co si má počít s rukama, tak si je dala v bok a pak se lekla, že vypadá jako roztleskávačka, která se chystá předvést sestavu, a zase ruce spustila. „Ty jsi Eli, vidě?“

„Jo.“

„Já jsem Gracie.“

„Já vím. Pracuješ v Jüvenýrech.“

„Aha,“ ona na to. „Jasně.“ Gracie tam přes léto po ránu pracovala, hlavně proto, že se nad ní Henny slitoval a nechal ji, ať tam dochází a za pár dolarů na hodinu utírá prach. Že by se tam Eli zastavil?

Eli čekal. Gracie litovala, že si to líp nepromyslela. Přiznat se, že věří v příšery, bylo jako někomu ukázat sbírku plyšáků, kterou měla schovanou pod postelí. Jako by světu oznamovala: *Pořád jsem malé děcko. Pořád se bojím věcí, které se mi můžou omotat kolem nohy a stáhnout mě pod vodu.*

„Znáš příšeru z Loch Ness?“ vyhrkla.

Eli nakrabil čelo. „Osobně ne.“

Gracie neochvějně pokračovala. „Myslíš, že by mohla být skutečná?“

Eli opatrně zavřel knihu a zkoumavě si ji prohlížel nesmírně vážnýma a nesmírně modrýma očima. Vráska mezi obočím se mu ještě víc prohloubila. Řasy měl tak světlé, že byly skoro stříbrné.

„Viděla jsi záznamy mých výpůjček?“ zeptal se. „Protože to je federální zločin.“

„Cože?“ Teď byla na řadě Gracie, aby si Eliho pronikavě změřila. „Ne, nešpehuju tě. Jenom jsem se tě na něco zeptala.“

„Aha. No. Dobře. Protože si nejsem vůbec jistý, jestli to je vážně zločin.“

„Co si čteš, že se tak bojíš, že to lidi zjistí? Porno?“

„Moře porna,“ odpověděl stále tím stejným vážným hlasem. „Všechno porno, co mi přijde pod ruku. Knihovna v Little Spindle má sice malou, zato pečlivě vytríbenou sbírku.“

Gracie vyprskla a Eli maličko zvedl koutky úst.

„Fajn, úchyláku. Annalee říkala, že bys mohl něco vědět o Bublikovi a podobných věcech.“

„Annalee?“

Gracie kývla hlavou k boxu u okna, kde se naproti Annalee usadil nervózně vyhlížející muž v havajském tričku a cosi jí šeptal, zatímco cupoval ubrousek. „Tohle je její restaurace.“

„Zajímá mě kryptozoologie,“ vysvětlil jí Eli. „Bigfoot, lochnesska, ogopogo.“

Gracie zaváhala. „Myslíš si, že jsou všichni skuteční?“

„Z hlediska statistiky ne všichni. Jenže nikdo si nebyl jistý, jestli obří olihně existují, dokud je moře nezačalo vyvrhovat na plážích na Novém Zélandu.“

„Vážně?“

Eli věcně přikývl. „V Přírodopisném muzeu v Londýně mají dvacet osm stop dlouhý exemplář. A to si myslí, že je malý.“

„Nekecej,“ vydechla Gracie.

Další uměřené kývnutí. „Nekecám.“

Tentokrát se Gracie rozesmála naplno. „Počkej,“ řekla, „dám si zmrzku. Nikam neodcházej.“

A Eli neodešel.

Graciino léto nabralo houpavé, bláznivé, lenivé tempo. Ráno „pracovala“ v Juvénýrech, přeskládávala tretky ve výkladech a ukazova-

la nepočetným zákazníkům, kde je pokladna. V poledne se sešla s Elim a šli do knihovny nebo jeli na kolech na její pláž, i když si Eli myslel, že je nepravděpodobné, že by tam příšeru znovu zahlédli.

„Proč by se sem vracel?“ zeptal se, když se dívali na sluncem pozlacenou hladinu.

„Byl tu předtím. Třeba má rád stín.“

Většinou se bavili o Bubliokovi. Nebo jím aspoň jejich rozhovory pokaždé začínaly.

„Možná jsi viděla jenom ryby,“ řekl Eli, když pod slunečníkem u Rottieho burgrárny listovali knihou o severoamerických mýtech.

„To by musela být pěkně veliká ryba.“

„Kapr může dosáhnout váhy přes čtyřicet liber.“

Zavrtěla hlavou. „Ne. Mělo to jiné šupiny.“ Jako drahokamy. Jako vějíř z lastur. Jako oblaka plynoucí po hladině.

„Každá kultura má svou megafaunu. V Brazílii spatřili obří modrou vránu.“

„Tohle nebyla modrá vrána. A ‚megafauna‘ zní jako název nějaké skupiny.“

„A ne dobré.“

„Já bych na ni šla.“ Potom Gracie zavrtěla hlavou. „Proč takhle jíš?“

Eli se zarazil. „Jak?“

„Jako by ses na každé sousto chystal napsat esej. Jíš cheeseburger, nezneškodňuješ bombu.“

Jenomže Eli tak dělal všechno – pomalu a s rozmyslem. Stejně jezdil i na kole. Stejně si zapisoval poznámky do modrého spirálového bloku. Zdálo se, že mu trvá hodinu, než si vybere, co si dá v Rottieho burgrárně, kde měli na jídelníčku pět věcí a nikdy je neměnili. Bylo to na každý pád divné a Gracie byla ráda, že její kamarádi ze školy tráví většinu léta v okolí Greater Spindle a ona jim nemusí nic z tohohle vysvětlovat. Přitom ale na tom, že Eli bral věci tak vážně, bylo vlastně něco milého. Jako by všemu věnoval plnou pozornost.

Vypracovali seznam pozorování Bublioka. V historii městečka jich bylo necelých dvacet, už od dvacátých let.

„Měli bychom je porovnat s pozorováním lochnesky a ogopoga,“ navrhl Eli. „Uvidíme, jestli tu funguje určitý vzorec. Pak třeba zjistíme, kdy bychom měli jezero sledovat.“

„Sledovat,“ zopakovala Gracie, která na okraj Eliho seznamu kreslila mořského hada. „Jako policie. Můžeme zajistit oblast.“

„Proč bychom to dělali?“

„Tohle dělají poldové v seriálech. Zajišťují oblast. Zavřou zločince.“

„Víš, že na telku nekoukám.“ Eliho rodiče se řídili zásadou „žádné obrazovky v domácnosti“. Eli používal počítače v knihovně, ale doma neměl internet, mobil ani televizi. Jeho rodiče byli podle všeho taky vegetariáni, a když byl Eli sám, s chutí snědl všechno maso, co mohl. Nejblíž se pojídání zeleniny dostal, když si dal hranolky. Gracie občas napadlo, jestli je chudý jiným způsobem než ona. Vždycky měl dost peněz na videohry nebo na horké preclíky, jenomže pořád chodil ve stejném oblečení a zdálo se, že má v jednom kuse hlad. Lidé, kteří měli peníze, nejedli na prázdniny do Little Spindle. Ovšem lidé, kteří je neměli, nejedli na prázdniny vůbec. Gracie si nebyl jistá, jestli tomu chce přijít na kloub. Líbilo se jí, že se spolu nebaví o rodičích a o škole.

Teď zvedla Eliho blok a zeptala se: „Jak ho můžeme sledovat, když neznáš správné policejní postupy?“

„Všechny dobré detektivy najdeš v knížkách.“

„Co Sherlock Holmes?“

„Conan Doyle je moc suchopárný. Mám rád Raymonda Carvera, Rosse Macdonalda, Waltera Mosleyho. Když jsem měl noirové období, přečetl jsem všechny paperbacky, co tu mají.“

Gracie nakreslila bubliny stoupající z Bubliokova nosu. „Eli,“ řekla, aniž by se na něj podívala, „myslíš, že jsem v jezeře opravdu něco viděla?“

„Možná ano.“

To jí ale nestačilo. „Nebo to děláš jenom proto, abys měl s kým trávit čas?“ Vyznělo to krutěji, než měla v úmyslu, možná proto, že jí na jeho odpovědi záleželo.

Eli zamyšleně naklonil hlavu na stranu a snažil se přijít na upřímnou odpověď, jako by chtěl vypočítat hodnotu x . „Možná tak trochu,“ připustil nakonec.

Gracie přikývla. Byla ráda, že nepředstírá něco jiného. „Nevadí mi to.“ Vyskočila od stolu. „Můžeš být nevrlý ostřílený polda, co má problém s alkoholem, a já budu tvoje kolegyně, co je zas neřízená střela.“

„Můžu nosit laciný oblek?“

„Ty máš laciný oblek?“

„Ne.“

„Tak můžeš nosit stejné hloupé kostkované šortky jako vždycky.“

Projezdili na kolech všechna místa, kde někdo Bublioka zahlédl, až do Greater Spindle. Některá byla prosluněná, jiná stinná, další byly pláže nebo úzké pruhy skalisek a písku. Žádnou pravidelnost však neodhalili. Když měli Bublioka po krk, vydali se do zábavního centra, aby si zahráli skeeball nebo minigolf. Elimu nešlo jedno ani druhé, ale zdálo se, že je úplně spokojený, když může s Gracií pravidelně prohrávat a vytrvale vylepšovat své bídné skóre.

V pátek před Svátkem práce si dali oběd před knihovnou – sendviče s rajčaty a studenou vařenou kukuřicí, kterou Graciina máma připravila před pár dny. Na piknikovém stolku před nimi ležela rozložená mapa USA a Kanady. Slunce jim pražilo do zad a Gracie si připadala zpocená a otupělá. Chtěla zajet k jezeru jen tak si zaplavat, ne pátrat po Bubliokovi, jenže Eli prohlásil, že se pro samé horko ani nehne.

„Někde je určitě barbecue,“ prohlásila, když ležela na lavičce a prsty u nohou nořila do uschlé trávy pod stolem. „Vážně chceš poslední pátek, kdy nemusíme do školy, strávit uprostřed města koukáním do map?“

„Jo,“ odpověděl. „To vážně chci.“

Gracie se přistihla, že se usmívá. Její máma chtěla očividně trávit všechnen svůj čas s Ericem. Mosey a Lila bydlely prakticky vedle sebe a byly nejlepší kamarádky už od pěti let. Bylo hezké mít někoho, kdo byl nejraději s ní, i když to byl Eli Cuddy.

Přikryla si oči rukou, aby jí do nich nesvítilo slunce. „Máme něco na čtení?“

„Všechny knížky jsem vrátil.“

„Tak mi z mapy čti jména měst.“

„Proč?“

„Nechceš jít plavat a mně se líbí, když mi někdo předcítá.“

Eli si odkašlal. „Burgheim. Furdale. Saskatoon...“

Když se ta slova spojila, zněla skoro jako příběh.

Gracie uvažovala, jestli Eliho nepozve, aby s ní, Lilou a Mosey zít-
ra večer zašel na ohňostroj na počest konce léta na pláži Ohneka,
jen si nebyla jistá, jak by vysvětlila všechnen ten čas, co spolu trávi-
li, a také si říkala, že by měla přespat u Mosey. Nechtěla si připa-
dat úplně mimo dění, až začne škola. Když ale nastalo pondělí a Eli
nepřišel po hlavní cestě a nebyl ani v DQ, cítila se jaksi prázdná.

„Ten kluk už odjel?“ zeptala se Annalee, zatímco Gracie štou-
chala lžičkou do převráceného zmrzlinového kelímku na talířku.
Rozhodla se vyzkoušet třešňovou polevu. Byla přesně tak nechut-
ná, jak si pamatovala.

„Eli? Jo. Vrátil se do města.“

„Vypadá mile,“ poznamenala Annalee, když Gracie sebrala po-
hár se zmrzlinou a vyhodila ho do koše.

„Máma by vás chtěla pozvat v pátek na večeři,“ řekla Gracie.

Připustila by ale, že Eli Cuddy je víc než milý.

Gracie se rok nato v květnu, zrovna před Dnem obětí války, vypra-
vila na svou pláž u Little Spindle. Během školního roku tu byla čas-
tokrát. Děkala tu domácí úkoly, dokud nebyl vzduch moc studený
na to, aby vydržela v klidu sedět, a potom sledovala, jak se s přichá-
zející zimou na okrajích jezera tvoří led. Mám vyskočila z kůže,

když černá bříza praskla pod vahou sněhu na větvích a s rezignovaným zasténáním spadla na mělčinu. V ten poslední květnový pátek si Gracie dala záležet, aby byla na břehu a házela žabky čistě pro případ, že by to šlo o magické datum nebo že by Bublíok měl v srdci zabudované hodiny, které by sledovaly čas. Nic se však nestalo.

Zastavila se v Jüvenýrech, ale byla tam už den předtím a pomohla Hennymu s přípravami na léto, takže jí nezbyla žádná práce. Nakonec zašla do Dairy Queen, kde si objednala hranolkové spirály, které vlastně ani nechtěla.

„Čekáš na kamaráda?“ zeptala se jí Annalee, když procházela noviny, aby nalistovala stránku s křížovkou.

„Jen si dávám hranolky.“

Když Gracie zahlédla Eliho, pocítila vlnu úlevy, která ji uvrhla do rozpaků. Byl vyšší, o hodně vyšší, ale stále stejně hubený a provlhlý a pořád měl ten svůj vážný výraz. Gracie se ani nehnu-la. Jako by jí někdo zauzloval vnitřnosti. Možná se s ní už nebude chtít vídat. *To nevdá!*, říkala si. On se ale ještě předtím, než se vydal k pultu, rozhlédl po sedačkách, a když ji uviděl, tvář se mu rozzářila jako stříbrná prskavka.

Annaleein smích podezřele připomínal potměšilé pochechtávání.

„Ahoj!“ spustil, když si to namířil ke Gracii. Nohy jako by mu teď sahaly až k bradě. „Objevil jsem senzační věc. Dáš si pohár?“

A s těmi pár slovy se vrátilo léto.

ŠUPINY

Tou senzační věcí byla zaprášená místnost v suterénu knihovny nacpaná starými vinylovými deskami, s gramofonem a hromadou sluchátek navršených do hnízda z vlnitých černých kabelů.

„Jsem moc rád, že to tady ještě je,“ řekl Eli. „Objevil jsem tu místnost před Svátkem práce a měl jsem strach, že ji přes zimu konečně někdo vyklidí.“

Gracie pocítila záchvěv provinilosti nad tím, že ten poslední víkend nestrávila s Elim, ale také ji potěšilo, že počkal, aby jí tohle ukázal.

„Funguje to?“ zeptala se a ukázala na sloup ze starých přehrávačů.

Eli zapnul pár tlačítek a naskočila červená světla. „Můžeme to spustit.“

Gracie vytáhla z police desku a přečetla si titul: *Jackie Gleasonová: Muzika, martini a memoáry*. „Co když chci jenom muziku?“

„Mohli bychom si poslechnout jen třetinu.“

Prošli desky a soutěžili přitom, kdo najde nejdivnější obal – létající toustovače, hořící muži, barbarské princezny v kovových bikinách –, a všechny si poslechli, když leželi na podlaze s velkými černými sluchátky nasazenými na uších. Většina hudby byla příšerná, ale pár alb bylo vážně dobrých. *Bella Donna* měla na obalu Stevie Nicksovou převlečenou za andělíčka ze špičky vánočního stromku držícího kakadu, ale oni si desku poslechli celou, dvakrát, a když zaznělo „Edge of Seventeen“, Gracie si představila, jak vystupuje z jezera v dlouhých bílých šatech, pak utíká lesem a vlasy za ní vlají jako černý prapor.

Až když jela na kole domů, v břiše jí kručelo při pomyšlení na večeri a prozpěvovala si Ú, baby, ú, baby, ú, uvědomila si, že se s Elim ani jednou nezmiňli o Bubliokovi.

Ne že by Gracie držela Eliho před Mosey a Lilou v tajnosti, ale taky se o něm nezmiňovala. Prostě si nebyla jistá, jestli by ho chápaly. Jednou odpoledne, když si s Elim dávali do nosu na zahrádce Rottieho hamburgrárny, se ale z parkoviště ozvalo zatroubení, a když se Gracie ohlédla, uviděla Mosey v corolle jejího táty s Lilou na místě spolujezdce.

„Můžeš jezdit jenom s dospělým, ne?“ zeptala se, když si Mosey s Lilou přisedly na kulaté lavičky.

„Mým rodičům je to jedno, když jedu jenom do Little Spindle. Znamená to, že mě sem nemusí vozit. Kam ses poděla?“ Mosey se významně podívala na Eliho.

„Nikam. Do Jûvenýrû. Jako obvykle.“

Eli neřekl ani půl slova. Jen pečlivě vymačkával kečup do nahnuté věžičky vedle hranolků.

Dali si jídlo a bavili se o tom, že pojedou vlakem do města na koncert.

„Jak to že tvoje rodina nebydlí v Greater Spindle?“ zajímala se Mosey.

Eli naklonil hlavu na stranu a náležitě její otázku zvážil. „Jezdíme sem odjakživa. Myslím, že se jim líbí ten klid.“

„Mně taky,“ souhlasila Lila. „Jezero tolik ne, ale v létě je tu hezky, zato Greater Spindle je hotový blázinec.“

Mosey si strčila hranolek do pusy. „Na jezeře straší.“

„Co?“ zeptal se Eli a naklonil se vpřed.

„Nějaká žena tam utopila svoje děti.“

Lila protočila panenky. „To je pěkná lež.“

„La Llorona,“ poznamenal Eli. „Plačící žena. Podobné legendy existují všude po světě.“

Skvěle, pomyslela si Gracie. Můžeme spolu všichni začít lovit duchy.

Snažila se nevšímat si nervózního pocitu v břiše. Říkala si, že nechtěla Eliho Mosey a Lile představit, protože byl takový podivín, ale teď si tím nebyla jistá. Měla Mosey a Lilu moc ráda, ale vždycky si v jejich společnosti připadala krapet osamělá, i když spolu seděly u táboráku nebo bok po boku v zadní řadě v kině a sledovaly odpolední představení. Nechtěla si tak připadat, když byla s Elim.

Když se Mosey s Lilou vydaly zpátky do Greater Spindle, Eli posbíral jejich plastové košíčky na tácek a poznamenal: „Bylo to moc fajn.“

„Jo,“ souhlasila Gracie s trochu přehnaným nadšením.

„Co vzít zítra kola a zajet na Robin Ridge?“

„My všichni?“

Mezi Eliho obočími se objevila známá vráska. „No,“ odpověděl. „Ty a já.“

My všichni.

Gracie nedokázala určit chvíli, kdy Eli uschl, jen okamžik, kdy si toho všimla. Leželi na podlaze v Moseyině pokoji, zatímco okna bičoval déšť.

To léto dostala řidičák a příteli její mámy nevadilo, když si sem tam půjčila jeho pick-up, takže mohla jezdit do Greater Spindle. Horší bylo sehnat peníze na benzín. V Greater Spindle se dala najít lepší brigáda, jenže nikdo nemohl zaručit, že půjde sladit se směnami její mámy, takže Gracie dál pracovala v Jüvenýrech, protože tam mohla dojet na kole.

Připadalo jí, jako by se na ni Little Spindle tlačilo ze všech stran. Jako kdyby stála na břehu, který se neustále zužoval a blížil se příliv. Spolužáci mluvili o závěrečných testech, přihláškách na vysoké školy a letních stážích. Všechno nabíralo na rychlosti a všichni jako by měli našlápnuto, byli připravení vyrazit vstříc budoucnosti po pečlivě naplánovaných drahách, zatímco Gracie měla pořád co dělat, aby si vůbec uspořádala život.

Kdykoli se jí zmocnila tahle panika, zašla za Elim do Dairy Queen nebo do knihovny a tam se vydali dolů do „Síně desek“ a seřadili vedle sebe všechna alba Davida Bowieho, aby se mohli dívat na jeho křehký, tajuplný obličej, nebo poslouchali *Vánoce s Emmettem Výdrou a jeho koledníky* a zkoušeli přitom rozluštit všechna skrytá poselství na obalu *Seržanta Pepře*. Gracie neměla představu, co bude dělat, až začne školní rok.

Bez zvláštních plánů si zajeli v Ericově pick-upu do Greater Spindle. Rádio měli zapnuté a okna otevřená, aby neplýtvali energií na klimatizaci, takže se na umělohmotných sedadlech potili, ale když se přihnala bouřka, zašili se u Mosey a koukali na filmy.

Lila a Mosey seděly na posteli, lakovaly si nehty a pouštěly jedna druhé písničky a Gracie ležela roztažená na koberci s Elim a poslouchala ho, jak čte nějakou nudnou knihu o plavebních kanálech. Gracie moc nedávala pozor. Ležela na břiše s bradou opřenu na rukou a naslouchala dešti na střeše i Eliho tlumenému hla-

su a poprvé po dlouhé době se cítila dobře, jako by někdo vzal ten horký napjatý uzel, který, jak se zdálo, neustále nosila za žebry, a ponořil ho do chladivé vody.

Dunění hromu skoro neustávalo a vzduch venku byl hutný a plný elektřiny. Gracii z klimatizace v pokoji naskakovala husí kůže, ale byla moc líná na to, aby vstala a ztlumila ji nebo někoho poprosila o svetr.

„Gracie,“ řekl Eli a štouchl ji bosou nohou do ramene.

„Hm?“

„Gracie.“ Zaslechla, jak se pohnul, a když znovu promluvil, sklonil k ní hlavu a zašeptal: „Ten tvůj oblíbený břeh nemá žádné jméno.“

„A?“

„Všechny malé pláže a zátoky se nějak jmenují, ale ten tvůj břeh ne.“

„Tak ho nějak pojmenujeme,“ zamumlala.

„Kamenný... půlměsíc?“

Převrátila se na záda a zadívala se na shluk žlutých hvězd nalepených na Moseyině stropě. „To zní děsně. Jako nějaké satelitní městečko nebo rohlík. Co takhle Graciino souostroví?“

„Není to žádné souostroví.“

„Chce to něco pořádného, co má spojitost s Bubliokem. Pláž dračí šupiny. Nebo Hadí smyčka.“

„Nemá tvar hada.“

„Břeh netvorovy tlamy,“ řekla.

„*Netvorovy tlamy*? To chceš všechny odstranit?“

„To si piš. Vždycky. Stříbrohřbetá pláž.“

„Stříbrohřbeté jsou gorily.“

„Stříbrošupinatá... Něco na s.“

„Slat,“ prohodil Eli.

„Perfektní.“

„Až na to, že to není slat.“

„Můžeme to místo nazvat Eliho poslední výkřik, až tě tam utoším. Úplně mě sabotuješ.“ Obrátila se zpátky na břicho a zvedla

k němu hlavu. Opíral se o lokty a před ním ležela otevřená kniha. Měla na jazyku další návrh, jenže ten se vypařil, jako když se ryba osvobodí z vlasce.

Mosey a Lila se spolu bavily tlumenými hlasy a z Lilina telefonu se linula chraplavá hudba. Eli měl na sobě tričko, které mu obtahovalo ramena, a světlo z lampy u Moseyiny postele mu kolem vlasů vytvořilo svatozář. Cítila z něj vůni bouřky, jako by ho blesky následovaly domů. Jako by byl tvořený těmi hustými dešťovými mraky venku. Jeho kůže nevypadala vlhce. Jako by se třpytila. Jedním prstem přidržoval stránku a Gracie pocítila nutkání pohladit ho po kloubech prstů, zápěstí a jemných světlých chloupčích na předloktí. Maličko se odtáhla a snažila se vypudit ten nápad z hlavy.

Eli se na ni s očekáváním díval.

„To jméno by mělo přesně sednout,“ prohlásil s tváří vážnou a odhodlanou jako vždycky. Byla to moc hezká tvář. Při tom zadumaném výrazu mu čelist jako by vystoupila vpřed a přísně nakrabil obočí.

Gracie plácla první věc, která ji napadla. „Tak ten břeh nazveme Kbelík.“

„Protože...?“

„Protože tam házíme věci.“ Dávala její slova vůbec nějaký smysl?

Eli zadumaně přikývl a pak mu na tváři zahrál legrační, odpor-ně krásný rozzářený úsměv. „Perfektní.“

Jízda domů byla spíš za trest – oknem se dovnitř hnal studený vzduch, rádio tiše hrálo a v její hrudi tepal ten podivný pocit, o který se nikoho neprosila. Před nimi se odvíjela tmavá silnice. Gracie si přála, aby už byla doma. Přála si, aby už nikdy nezastavili.

Eliho proměna byla zrada, drzá léčka. S Elim Cuddym se měla cítit v bezpečí a najednou jako by se stal hrozbou. Zkusila se poohlédnout po někom jiném, o koho by mohla mít zájem. V deváté třídě se zakoukala do Masona Leeho a přiměla Lilu, aby ji vzala na pláž Okhena, kde pracoval jako plavčík, v naději, že se,

když ho uvidí, trochu vzpomíná. Naneštěstí jediná věc, která na Masonovi byla úžasná, bylo to, jak vypadal, když si sundal tričko. Připomínal zlatého retrívr. Chápala, proč je přitažlivý, ale to ještě neznamenalo, že si ho chtěla odvézt domů.

V ta rána, kdy věděla, že uvidí Eliho, byla najednou bez dechu a připadalo jí, že den je plný příslibů. Koupila si nové tričko ve svěžím odstínu nachových červánků, vybrala si úzké stříbrné náušnice ve tvaru peříček, koupila si lesk na rty v barvě jabloňových květů, protože jeho růžovo-zlatý obal vypadal doslova kouzelně, a když se prsty dotkla pusy, jako by odfíkávala zaklínadlo. *Podívej se na mě. Podívej se na mě tak, jako se dívám na tebe.*

Gracie si uvědomovala, že se chová hloupě. Jestli ji měl Eli rád víc než jako kamarádku, nikdy jí to v nejmenším nedal najevo. Klidně mohl mít ve městě holku, které psal dlouhé dopisy a mezi hodinami se s ní mazlil. Nikdy se o žádné nezmínil, ale Gracie se ho na to ani nikdy nezeptala. Nikdy předtím na tom nezáleželo. Nechtěla, aby na tom záleželo teď.

Léto získalo jinou podobu – zoufalou, zubatou podobu rozeklaného dračího hřbetu. Svět se zdál být plný rizik. Každá písnička na každém albu sršela náznaky. Gracie zjistila, že se snaží promlouvat pomocí desek, jež vybírala, a vykládala si ty, které vybral Eli, jako kód. Přiměla se trávit víc času s Mosey a Lilou a v Jüvenýrech, kde čistila věci, které nepotřebovaly vyčistit, a zápolila s nenasytnou touhou po Eliho společnosti. Bylo to ale něco nového? Její chvíle s Elim byly od prvního okamžiku teplými písečnými ostrovy, útočištěm, které jí pomáhalo snést plavání kalnými vodami zbytku roku.

Byla rozpolcená mezi nutkáním něco říct, vyslovit tu věc ve svém nitru, než léto skončí, a přesvědčením, že se takovémuto katastrofálnímu vývoji musí za každou cenu vyhnout. Poprvé se přistihla, že odpočítává dny do zří. Stačí, když se dožije Svátku práce, aniž by neprozřetelně vyhrkla nějaké vyznání, a bude mít celý školní rok na to, aby překonala tu zatracenou, směšnou věc, jež ji posedla.

V sobotu před Svátkem práce se s Elim dívali na ohňostroj nad Greater Spindle na počest konce sezony. Seděli vedle sebe na kraji pick-upu, téměř se dotýkali kolena a ramena měli na vlas od sebe.

„Škoda, že nemáš telefon,“ řekla, aniž by to měla v úmyslu.

„Škoda. Tak trochu.“

„Jenom tak trochu?“

„Chtěl bych mít zaznamenané všechny věci, co ti chci říct.“

To mi musí stačit, umínila si Gracie, když se modré a stříbrné světlo přelilo po jeho jasně lesklé tváři. *To by mělo víc než stačit.*

Po čase už to bylo snazší. Chybělo jí léto. Chyběl jí Eli, ale ulevilo se jí, že už ji netrápí představa, že ho uvidí. Ve třetáku šla na ples s Nedom Minnerym, který byl legrační a hrál na trubku. Zbožňoval slovní hříčky. Nosil kšandy a pruhované kalhoty a předváděl kouzelnické triky. Byl to hotový anti-Eli. Neměl v sobě špetku vážnosti. Byl to zábavný večer, ale Gracie si říkala, jestli jí zábava vůbec něco říká. Vypila dost broskvové pálenky na to, aby samu sebe přesvědčila, že Neda políbí, a potom se pozvracela u kraje silnice.

Když přišel Den obětí války, Gracie se cítila připravená setkat se s Elim, ale nedovolila si zajít do Dairy Queen. Nemohla takové léto prožít znovu. Nechtěla ho prožít znovu. Místo toho se vydala na pláž Okhena, lehla si vedle Mosey a Lily na písek a zůstala tam, až slunce kleslo nízkou nad obzor a začal ohňostroj na oslavu prvního víkendu sezony. Kdosi přinesl kytaru a ona si sedla na piknikový stůl opodál s bosýma nohama na lavičce a trásla v mikině chladem. *Jsem v pohodě*, pomyslela si a říkala si, že se k ostatním za chvilku připojí u táboráku. *Je mi dobře*. Vtom však zahlédla Eliho, jak si to k ní míří tím dlouhým plavným krokem, s vlasy ozářenými plameny táboráku a dychtivým výrazem a na zádech má ten svůj pitomý batoh a všechny ty měsíce perné dřiny byly ty tam. Jak se vůbec do Greater Spindle dostal? Že by už mu rodiče dovozovali jezdit autem? Ucítla, jak v ní vypučela touha, jako by jen čekala na teplé počasí, aby se mohla rozvinout.

Eli se posadil vedle ní a spustil: „Nebudeš mi věřit, co jsem dneska objevil. V Síni desek je za vánoční sekci celá sbírka alb s mluveným slovem. Je to úžasný.“

Gracie se přiměla zasmát. „Už se nemůžu dočkat.“ *Chyběla jsem ti? Líbal jsi někoho jiného? Já jo a bylo to hrozné.*

Nemohla to udělat. Nemohla takhle prožít další léto. Zbláznila by se. Bude si muset vymyslet nějakou výmluvu – extra hodiny v Jüvenýrech, epidemii cholery. Za každou cenu něco najde. Vytáhla z kapsy nádobku s jablečným balzámem na rty. Byla skoro prázdná, ale nenamáhala se kupovat si další. Cítila se příliš trapně, když si vzpomínala na věci, co se jí honily hlavou, když za ni patila.

Eli jí vytrhl z ruky a hodil ji do tmy, do jezera.

„Hej!“ protestovala Gracie. „Proč jsi to udělal?“

Zhluboka se nadechl. Ramena se mu zvedla a zase klesla. „Protože jsem devět měsíců musel myslet na jablka.“

Ticho se kolem nich sneslo jako opona. Gracie slyšela, jak se ostatní v dálce baví, zachytila lenivé drnění strun kytary, jenomže to všechno se odehrávalo v jiné zemi, na jiné planetě. Eli Cuddy na ni upíral veškerou svou pozornost a jeho modré oči byly ve světle plamenů skoro černé. Ten pocit beznaděje, který ji tížil u srdce, se náhle zatřepotal a stal se čímś jiným. Odvážil se rozkvést.

Eli se dlouhými prsty dotkl jejích tváří, přejel jí jimi po šíji a držel ji bez hnutí, jako by jí musel věnovat veškerou svou pozornost. Jako by se ji mohl naučit jako nový jazyk nebo ji nastudovat jako trasu. Políbil ji, jako by byla píseň a on byl rozhodnutý poslechnout si každý její tón. Líbal ji stejně, jako dělal všechno ostatní – vážně.

Léto teď bylo zaoblené a zralé – ovoce, co každou chvíli praskne, a slunce vstávalo zpoza moře boubelaté, žluté a šťastné. Gracie a Eli se líbali za Jüvenýry, na sedačkách v kině potažených rudým sametem, na podlaze ve skladišti desek, přičemž jim ve sluchátcích znělo statické šumění, když některá z písniček skončila.

„Mohli bysme jít k tobě domů,“ navrhla.

„Mohli bysme jít k tobě domů.“

Zůstali, kde byli.

Odpoledne, když odešli z DQ, měl Eli studené rty a chutnaly po třesních. Za vlahých večerů, když lehávali na březích zátoky jménem Kbelík, byly jeho ruce teplé a nepokojné. Gracie se ve svých sandálech vznášela. Připadala si, jako by byla pokrytá drahokamy. Její kolo bylo okřídlený kuň.

Jenže někdy koncem července Gracie zaslechla, jak bzučení hmyzu nabralo teskný tón. Navzdory vedru, zezadu spáleným stehnům a neonům, co dosud osvětlovaly hlavní cestu, jí připadalo, že se léto chystá k odchodu.

V noci slyšela, jak se máma a Eric smějí v obýváku a zvuk televize to podbarvoval jako skličující hudba. Gracie se schoulila na bok a propadla tomu svíravému pocitu paniky. S Elim dokázala zapomenout na to, že je jí sedmnáct. Dokázala zapomenout na Little Spindle i na to, co mělo přijít potom. Když bude mít štěstí, vydá se v máminých stopách. Bude si muset půjčit na auto, aby mohla jezdit na nějakou druhouřadou vysokou. Bude se dívat, jak se spolužáci vydávají na jiná, lepší místa. Litovala, že Eli nemá telefon. Přála by si k němu promlouvat ve tmě. *Mohli bychom si psát. O víkendech bych mohla jezdit vlakem do New Yorku.* V noci měla hlavu plnou těchhle myšlenek, ale další den přišlo odpoledne a Eli v něm zářil jako mince na slunci a ona chtěla jen líbat jeho učenlivou pusu.

Dny a noci se rozpíjely a Gracie až v sobotu před Svátkem práce nadhodila: „Mosey říká, že se chce přihlásit na NYU.“

Eli se opřel na loktech. Leželi na dece v zátocce jménem Kbelík a slunce vystříhalo mezi větvemi dubů a bříz zubaté hvězdy. „Vážně?“ prohodil.

„Nejspíš jo. Je dost chytrá na to, aby se tam dostala.“ Když na to Eli nic neřekl, Gracie dodala: „Mohlo by být zábavné pracovat ve velkém městě.“

Elimu se mezi obočím objevila vráska. „Jasně,“ odpověděl. „Ale je to velká změna.“

Nic neříkej, naléhala na sebe Gracie. *Nech to být*. Jenomže ten nůž měla přímo před sebou. Musela na něj nakráčct. „Chceš, abych se tam za tebou přestěhovala?“

Eli se posadil a hodil do jezera oblázek. „Měla by ses vydat, kam budeš chtít.“

Bolest, která jí zaplála v hrudi, byla živou věcí, rostlinou z nějakého sci-fi filmu porostlou svíjejícími se oddenky plnými palčivých žahadel.

„Jasně,“ prohodila nenuceně.

Na tom, co řekl, nebylo nic špatného. Tohle byl letní román. A navíc měl pravdu. Měla by se vydat, kam jen chtěla. Nepotřebovala, aby na ni Eli čekal ve velkoměstě. Mohla by přespávat u Mosey na kanapi, dokud by si nenašla práci. Byla v pokojích na kolejích nějaká kanape?

„Gracie...“ ozval se Eli a natáhl se pro její ruku.

Vyskočila. „Mám se sejít s Mosey a Lilou.“

Eli taky vstal. Sluneční paprsky mu spočívaly na vlasech a na kůži. Leskl se tak, že se na něj skoro nedalo dívat.

„Co se zítra sejít o něco dřív,“ navrhl. „Už mi zbývá jenom jeden den, než...“

„Jo.“

Hodila si batoh na ramena a naskočila na kolo, odhodlaná dostat se od něj pryč, než uvidí, jak její důstojnost odtéká z její tváře v podobě slz jako hrách. Vší silou se opírala do pedálů plná strachu, že pojede za ní. Plná zoufalé naděje, že to udělá.

Druhý den nešla do práce. Ne že by se pro to rozhodla. Prostě jen nechala minuty, ať se vlečou pryč. Eli nechtěl k ní domů. Nikdy neuvidí její pokoj nebo se s ní na pohovce nebude koukat na televizi. Jen postával na příjezdové cestě se svým kolem, zatímco si Gracie došla pro svetr nebo si šla přezout boty. Ani ji nepředstavil rodičům. Protože to byl skutečný život a oni byli něco jiného.

Chováš se jako pitomec, hubovala se. *Za dva dny odjede. Užij si to, dokud můžeš. Bav se*. Jenže Gracie se neuměla bavit. Ne tak jako ostatní. Kluk, kterého měla ráda, ji neměl rád dost na to,

aby se s ní chtěl víc sblížit, a ona nechtěla předstírat, že to není hrozné. Byla jako zmrzlina s třešňovou polevou, všechny ty staré paperbacky, desky vyrovnané v zaprášených policích – něco, co Eliho zajímalo. Možná dokonce něco, co měl vážně rád, ale byla to letní láska, a když se změnilo počasí, najednou se nezdála úplně skutečná.

Gracie si četla, dívala se na televizi, a když byl víkend ten tam, věděla, že je ten tam i Eli. To bylo v pořádku. Příští léto nebude čekat v Dairy Queen, ani pracovat v Jüvenýrech. Odmaturuje a vydá se do New Yorku nebo do Kanady nebo někam jinam. Ale už nebude v Little Spindle.

OCAS

Týden potom, co začala škola, zašla Gracie k Annalee. Nevěděla, že to má v úmyslu, ale i tak skončila pod pronikavými světly Dairy Queen.

Nic si neobjednala. Neměla hlad. Vklouzla do boxu a zeptala se: „Jak se přes to mám přenést? Jak mám tu bolest zastavit?“

Annalee odložila křížovku. „Měla by ses rozloučit.“

„Na to je moc pozdě. Odjel.“

„Někdy pomůže říct to tak jako tak.“

„Mohla byste mi říct... Cítil někdy to, co já?“

„Ach, *tsigele*.“ Annalee zlehka poklepala Gracii perem na ruku. „Někteří z nás své srdce nosí na dlani. Někteří je zase hluboko skrývají.“

Gracie si povzddechla. Opravdu čekala, že jí Annalee pomůže cítit se lépe? Tohle město bylo plné smyšlených příšer, falešných čarodějnic, příběhů, které byly pouhými příběhy. Vyzkoušela by ale cokoli.

I když bylo stále teplo, hlavní silnice byla poklidná, a když Gracie zabočila na úzkou pěšinu, která vedla k její zátoce, lesy jí připadaly skoro opuštěné, jako by držely poslední stráž na počest

léta. Cítila se provinile. Před Elim to byla její zátoka, bezejmenná a konejšivá. *Kde jsi celý ten čas byla?* šeptalo jí borovicové jehličí.

Opřela kolo o strom na palouku a sešla dolů na břeh. Už si tu nepřípadala jako v útočišti. Nevykládala Mosey, že u jezera straší? Případalo jí, že zátoka je plná duchů, které by si přála vypudit. Měla na Eliho tolik hezkých vzpomínek. Musela přijít i o ně?

A vtom to Gracie zaslechla: Jediný tichý výdech, který mohl být vánkem. A pak další zvuk – chraplavé dýchání. Nahlédla za břeh pokrytý stínem. Na mělčině leželo tělo.

Neuvědomovala si, že by se pohnula. Jen že v jednu chvíli stála ochromená na břehu a v další klečela ve vodě.

„Eli,“ vykřikla.

„Přišla jsi.“

„Co se stalo? Co to má znamenat?“

Byl tak bledý, že byl téměř modrý tím, jak měl žíly blízko povrchu kůže.

„Neměla jsi čekat. Mám povoleny tři měsíce. To je pravidlo.“

„Jaké pravidlo?“

„Chtěl jsem se rozloučit.“

„Eli...“

„Byl jsem sobecký. Nechtěl jsem, abys odjela do města. Potřeboval jsem tě, abych se na tebe mohl těšit. Mrzí mě to. Mrzí mě to, Gracie. Zimy jsou tak dlouhé.“

„Eli, mám u sebe mobil. Můžu zavolat...“

„Umírám, takže ti můžu říct...“

„*Neumíráš*,“ zaječela Gracie. „Jsi dehydratovaný nebo podchlazený.“ Ovšem už když to říkala, si uvědomila, že voda je teplejší, než by měla být.

„Ten den jsem to byl já. Házela jsi žabky. Odřela sis koleno. Zahlédl jsem tě jenom na vteřinu. Bylo to poslední den v květnu.“ Rozechvěle otevřel oči a zase je zavřel. „Neměl jsem tě políbit, jenže jsem to chtěl udělat hrozně dlouho. Bylo to lepší než zmrzlina. Bylo to lepší než knihy.“

Teď už se Gracie rozplakala. „Eli, prosím, nech mě, ať...“

„Je příliš pozdě.“

„To říká kdo? Kdo to říká?“

Nepatrně pokrčil rameny, ale to gesto přešlo v třes. „Jezero. Tři měsíce můžu chodit po zemi. Ale vždycky se k němu musím vrátit.“

Gracie v myšlenkách zalétla k tomu dnu v zátoce a ke stvoření ve vodě. To nebylo možné.

„Tam dole nejsou žádné knihy,“ špitl Eli. „Žádná slova, ani jazyk.“

Žádné Dairy Queen. Žádná kola. Žádná hudba. To nemohla být pravda.

Gracie zamrkala a Eliho tělo jako by se zamihotalo, skoro jako duch. Jako by byl zčásti chlapec a zčásti něco jiného. Vzpomněla si, jak jí Annalee poklepala perem na ruku. *Někteří z nás své srdce nosí na dlani. Někteří je zase hluboko skrývají.*

Gracie přelétla očima po pláži ke změti ostružníků na kraji lesa. Spatřila tam v listí tmavý hrbolek. Nikdy bez něj Eliho neviděla – bez toho ošklivého fialového batohu – a v tu chvíli to pochopila.

Hnala se k němu, spadla, znovu se postavila, popadla batoh a trhnutím ho otevřela. Zip se široce rozjel a batoh se před ní rozevřel jako ústa. Byl plný haraburdí. Lístky s body ze skeeballu, karty se skóre v minigolfu, růžovo-zlatá nádobka od lesku na rty. Ale dole na samém dně se jako měsíc lesklo...

Vytáhla to z batohu. Byl to dlouhý plášť pokrytý šupinami tenký jako papír, který jako by neměl konce. Třpytil se a na omak byl ostrý. Překvapilo ji, jak je těžký. Vlekla ho k Elimu. Táhla ho za sebou a klopýtala mėlčinou. Přitáhla jeho tělo k sobě a zavinula ho do pláště.

„Tady,“ vzlykala. „Tady.“

„Tři měsíce,“ zašeptal. „Ani o den víc.“

„Bylo to jen pár dnů...“

„Odjeď z Little Spindle, Gracie. Unikni tomuhle místu.“

„Ne,“ křikla na jezero, na nikoho určitého. „Můžeme uzavřít dohodu.“

Eliho prsty ji zachytily za zápěstí. „Přestaň.“

„Můžeš mít i mě!“

„Gracie, ne.“

Voda ji v pomalém rytmu polaskala na stehnech, teplá jako krev, teplá jako lůno a Gracie věděla, co musí udělat. Schoulila se pod šupinatý plášť vedle Eliho, nechala drsný povrch, aby se jí zarýl do kůže, a nechala svou krev skanout do vody.

„Vezmi si taky mě,“ hlesla.

„Příliš pozdě,“ řekl Eli. Zavřel oči. Usmál se. „Stálo to za to.“

Potom se ruka svírající její zápěstí prudce ohnula a stáhla. Gracie sledovala, jak roste a natahuje se ve spár ostrý jako žiletka.

Eli prudce otevřel oči. Gracie zachytila vůni dešťových mra-ků a náhle k ní dolehlo burácení blesku a hukot nespoutané řeky. Příval vody jí zacpal uši, když se Eliho tělo pohnulo, rozmazalo a zatřpytilo se v mizejícím světle. Zvedl se nad ni a stáhl se zpět ve svalnatých smyčkách svého těla. Obrovský had, plaz pokrytý lesklými bílými šupinami. Jeho hlava se skláněla jako hlava dra-ka a ze zad mu trčely duhové ploutve, které se za ním roztahovaly jako křídla.

„Eli...“ zkusila říct, ale zvuk, který jí vyšel z úst, nebyl lidský.

Zvedla ruku k hrdlu, jenže paže měla příliš krátké a špatného tvaru. Otočila se a ucítila své tělo, podivné a silné, jak se zmítá ve stínech, když prohnula záda.

Ve sluncem zalité vodě uviděla vlastní odraz. Její šupiny měly tmavě šedou barvu a přebíhal po nich duhový lesk. Ploutve měla zalité fialovým odstínem soumraku. Byly jako závoj hvězdného světla vyhozený k tmavnoucí obloze. Byla příšerná. Byla krásná.

To byla její poslední lidská myšlenka. Pak už se nořila do vody a obtáčela... kdo to byl? Eli. Chabá ozvěna jména, cosi dávnějšího a nevyslovitelného, co žilo v hlubinách její mysli. Na tom však nezáleželo. Cítila, jak jeho šupiny kloužou po jejích, když se ponořili hlouběji do jezera a společně se nechali stáhnout proudem.

SRDCE

Když našli její kolo opřené o borovici poblíž Little Spindle, Annalee se to Graciině matce pokusila co nejlépe vysvětlit. Ta i přes to pochopitelně zavolala policii, která do jezera poslala potápěče. Pátrání bylo neúspěšné, i když jeden z potápěčů tvrdil, že se mu o nohu oťřelo cosi, co bylo moc velké na to, aby šlo o rybu.

Gracii a Elimu zůstala léta, tři dokonalé měsíce z každého roku, kdy cítili trávu pod nohama a slunce na holých lidských ramenou. Každé léto si vybrali nové město, ale nejčastěji se vrátili na Manhattan, kde v podkrovním bytě na Upper East Side navštěvovali Annalee a Graciinu mámu, která z toho všeho byla dost na rozpacích, a snažili se moc nezírat na jejich krásnou hostitelku s očima zelenýma jako řeka, jejíž kůže připomínala tekoucí vodu.

Když přišel podzim, zahodili svá jména i těla a cestovali ve vodách celého světa. Jezero se jich odmítalo zříct. Hrozilo, že zamrzne a spoutá je v sobě, ale teď na něj byli dva – dvě štíhlé, svalnaté a lesklé příšery z hlubin s mocnými ocasy a třpytivýma očima a síla, kterou spolu dokázali vytvořit, smetla stará pravidla i nové hádky. Řekou Mohawk proklouzli do Hudsonu, propluli kolem říčního boha se svěšenými šedými rameny a dál do Atlantiku. V Arktidě se setkali s ledními medvědy, poblíž Florida Keys vyplašili kapustňáky. Stočili se spolu do uzlu a pozorovali snová světla medúz u pobřeží Austrálie.

Někdy, když zahlédli osamělého pasažéra opřené o zábradlí nákladní lodi, dovolili mu, aby je spatřil. Prolomili vlny, nechali si po kůži sklouznout měsíční světlo a neznámý na chvíli zůstal stát s pusou dokořán a divoce bijícím srdcem a zapomněl na svou osamělost.

Nedojde mi, že jsem přišla moc brzo, dokud neotevřu dveře. Řady lavic a židlí jsou prázdné, v místnosti panuje ticho a pan Trout se na mě zadívá zpoza katedry.

„Už jsme se pár let neviděli,“ prohodí. „Dozvěděl jsem se, že budeš na mé hodiny docházet čistě ze zájmu.“

„Ano. Chci si všechno osvěžit.“

„Proč?“

„Nevím. V zájmu budoucího rozvoje?“

Zasměje se. „Tohle bych neměl říkat, ale ty tyhle věci pro svůj budoucí rozvoj nepotřebuješ. Potřebuješ je pro střední školu. Je to kolonka, kterou si žáci odškrtnou, a ty už jsi to udělala. *Na výbornou*, pokud si správně pamatuji.“

„Možná jen chci mít pocit, že jsem v něčem vážně dobrá.“ Projdu třídou a zaberu si lavici v první řadě. „Možná prostě jen miluju geometrii.“

„Dobrá, nehodlám ti bránit v tvých zálibách, Floro. Ovšem za celou svou kariéru jsem nepotkal studenta, který by opakoval předmět jenom pro radost. A navíc *v létě*.“

Otočí se k oknu, skrz které se line jasné ranní světlo, jako by chtělo dokázat, jaký jsem blázen. Já se však místo toho podívám na hromádky učebnic geometrie na jeho stole a přísahám, že mi pohled na ně vyšle paprsky světla rovnou do srdce.

„Mohla bych je rozdat,“ nabídnu mu.

„Jistě,“ odpoví pan Trout.

Když učebnice pokládám do středu lavic a pod stránku obalu zastrkuju jasné žluté doklady o zapůjčení, děkuju v duchu Jessice, že mi to povolila. Byl poslední týden školy a mně hrozily prázdniny doma s rodiči, před nimiž nebylo úniku. Obě moje nejlepší kamarádky měly být celou dobu pryč (Rachel se chystala pracovat na letním táboře v Tahoe a Tara plánovala cestu do Barcelony se svými sestřenicemi). Léto se blížilo jako plíživá, neskutečně těžká mlha. „Co potřebuješ?“ zeptala se mě Jessica. Ani ona tu pro mě přes letní prázdniny nebude a moje návštěvy jednou týdně v její kanceláři se pro mě staly nejpříjemnější chvílí ve škole. Bude mi scházet to, jak spojovala špičky prstů, když mi pokládala otázky, rostliny u ní na okně, a dokonce i krabice s papírovými kapesníky připravená vedle mě jako vybídnutí, ať si popláču. Řekla jsem jí, že nevím, co potřebuju.

A pak jsem dodala: „Vlastně, možná bych potřebovala letní doučování. Důvod vypadnout každý den z domu. Domácí úkoly, abych mohla zůstat u sebe v pokoji, když budu doma.“

„Nevím, co máme na letošek v nabídce...“ odpověděla, když otevřela laptop a vyhledala rozvrh. „Škoda, že tu není žádné umění nebo divadlo.“

„Co třeba geometrie?“ zeptala jsem se.

Naklonila hlavu na stranu. „Neděláš trigonometrii?“

„Možná bych tam mohla docházet bez nároku na známku.“

Jessičiny prsty zaťukaly po klávesách. „Vyučuje ji Tim – pan Trout – na potrerorském kampusu.“

Usmála jsem se. To bylo ještě lepší. Pan Trout mě učil, když jsem tenhle předmět dělala prvně, na začátku střední, a jako první mě seznámil s osami a symetrií.

„Perfektní,“ odpověděla jsem a Jessica mě hned zapsala. Díky ní to bylo úplně jednoduché, i když by to ostatním dospělým nedávalo smysl.

Když rozdám knihy, chvílku si s panem Troutem povídáme, až mi nakonec řekne: „Dobře, běž se trochu projít. Potřebuji pár minut, abych se připravil na první hodinu.“

Nechám batoh na lavici v první řadě a vydám se na chodbu. Když jsem byla v prváku, týden dva jsem sem jezdila, abych se na předním nádvoří poflakovala s Blakem. Rád tam postával a držel mě přitom v objetí. Líbilo se mi být ta záhadná holka z Baker High. Neznámá děcka za mnou chodila a vyptávala se, jestli znám jejich bratrance a sestřenice, bývalého přítele nebo bývalou přítelkyni nebo kamarády a já jsem odpovídala jo, jo a jo. Blake mě přitom objímal kolem pasu a mně se to obvykle líbilo.

Tehdy jsem se nikdy nedostala za přední nádvoří, a tak si teď dopřeju malou obhlídku. Hlavní budovy jsou nízké, vybledle modré a za nimi jsou vidět zvlněné kopce nazlátlé létem. Obejdu okraj kampusu kolem basketbalového hřiště, bazénu a administrativního křídla. Dnešní ráno svítí slunce jako o život a já jsem ráda, že jsem tady a chystám se učit něco, co už znám. Dorazím na parkoviště. Ke schodišti ke vchodu na kampus míří skupinka tří studentů a já zatajím dech.

Jsou teď vyšší, trochu divočejší a hlasitější.

Travis se zastaví a změří si mě přimhouřenýma očima.

„Ahoj,“ pozdraví mě Mimi. Vlasy má stejně dlouhé jako tenkrát, ale po jedné straně hlavy je má zastřižené na ježka. Její zkrácené lácláče drží za pravou přezku a levá jen tak visí. Když ji uvidím, cítím, jak mi začínají hořet tváře. „Jsi to ty. Blakova bývalka.“

Přiměju se zasmát. „Netušila jsem, že ten měsíc jednou pro vždy určí můj status.“

Stále laskává Hope prohodí: „Naše dávno ztracená Flora!“

„Ahoj lidi,“ řeknu.

„Prosím tě, vid' že jsi tady na geometrii?“ spustí Travis.

Přikývnu, protože nemůžu mluvit. Když jsem uvažovala o tom, co mi letní doučování přinese, poslední věc, co by mě napadla, bylo to, že s nimi budu v jedné třídě. Vybrala jsem si tenhle předmět kvůli tvarům a logice, úhlům a číslům, neznámým lidem a anonymitě. Ne kvůli téhle tříčlenné bandě, o které jsem si myslela, že už ji nikdy neuvidím. Ne kvůli téhle dívce, v jejíž přítomnosti se mi točí hlava a třesou se mi ruce. Když se za nimi vydám po schodech nahoru, snažím se dívat jinam, ale nemůžu si pomoci a můj pohled sklouzne k holé kůži na Mimině boku tam, kde končí lácláče a začíná tílko.

Když jsem byla v prváku a stála jsem na stejném nádvoří s Blakem, věděla jsem, že nám to nevydrží. I když jsem si užívala dotek jeho paží, když mě objímal. I když se mi líbilo, jak se na mě dívá, a líbilo se mi být jeho holka. Protože už tehdy z hlubin mého srdce stoupaly na povrch jisté pravdy o mně samé. A jak jsem tu teď stála, na chodbě před vyučováním, na které jsem nepotřebovala chodit, se ty pravdy znovu neodbytně ozvaly. Protože Mimi Parková byla ta, kdo je tehdy vyvolal.

Tenkrát měla pořád aspoň v jednom uchu sluchátko a často byla zahleděná do dálky a pohybovala hlavou tak nepatrně, že by si toho nevšiml nikdo kromě toho, kdo by jí nebyl fascinovaný. Jednou se mě zeptala, jestli jsem slyšela jakousi písničku, a když jsem odpověděla ne, vytáhla si právě sluchátko z ucha a jemně ho strčila do mého. Byla to Nirvana, „Come as You Are“. Kurt Cobain byl skoro dvacet let po smrti a já už ho předtím slyšela, ale nikdy jsem ho doopravdy *nevyslechla*. Najednou zpíval pro nás obě současně. *Jenom* pro nás. Jeho hlas zněl v jejím levém a v mém pravém uchu. Poslechly jsme si celou písničku přímo tady na nádvoří a já se hned zkraje usmála a přikývla jsem, aby mi sluchátko nebrala, jenže potom už jsem se jí nedokázala podívat do tváře. Když se naše pohledy setkaly, dělo se toho příliš. Dívala jsem se na svoje conversky a na papírek od žvýkačky. Dívala jsem se na její vanský a na žlutou kytku, která vyrůstala ve škvíře v betonu. Kytara zněla, jako kdyby na ni někdo hrál pod vodou. Text mě mátl

a protiřečil si. Dost se to podobalo tomu, jak jsem stála s pažemi svého kluka kolem pasu a dělila se o sluchátka s holkou, kterou bych chtěla líbat.

Když písnička skončila, Mimi se natáhla k mému uchu a vzala si sluchátko zpátky.

„Co na ni říkáš?“ zeptala se.

„Byla dobrá,“ já na to.

A teď si v létě po prváku vzpomínám, jaké to bylo, když si mě vybrala z celého nádvoří, kde se to hemžilo lidmi, se kterými by mohla poslouchat hudbu. Vzpomínám si, jak jsem se jí zeptala, jestli půjde na maturitní ples, a jak odpověděla, že pojede kempovat. Vzpomínám si, jak jsem hrozně brečela, když jsem se rozešla s Blakem, a jak byla velká část mého smutku způsobená tím, že přijdu o odpoledne na kampusu potteroské střední a o záplavu světla, která mě naplnila pokaždé, když jsem v dále uviděla Mimi.

Když dojdeme ke dveřím třídy, Mimi, Travis a Hope do ní vejdu přede mnou a namíří si to dozadu. Kdybych měla batoh ještě pořád přehozený přes rameno, zůstala bych s nimi ve skupince a taky si sedla dozadu, jenomže jsem nechala svoje věci na přední lavici. Musela bych přejít místnost, posbírat je a pak se vrátit, abych zjistila, jestli je stolek vedle nich ještě prázdný. Nevím, jestli chtějí, abych tam seděla jako čtvrtý člen jejich skupiny, a tak se posadím ke svým věcem. Zítra to třeba bude jiné.

Pan Trout stojí před bílou tabulí. Myslela jsem si, že se potřeboval připravit na hodinu, ale místo toho svůj čas využil k tomu, aby na tabuli nakreslil obrovskou rybu pokrytou šupinami. Když se na něj upře pozornost celé třídy, přepíše rybě přímo před nos slovo „pan“.

„Vítejte na letním doučování,“ pronese, ale příval klidu, který jsem si představovala, že tady zažiju, nepřichází, protože Mimi sedí pět řad za mnou.

Když přijdu domů, nikdo tam není. Pověším batoh na věšák, ale zarazím se, když si na něm všimnu nalepovacího papírku, na kte-

rém stojí *Nechat*. Dotknu se nosorožcova rohu, slonova chobotu. Zvednu batoh zpátky na rameno a vydám se do obývacího, jenže všude, kam se podívám, jsou přilepené další papírky. Na hodinách na krbové římse je napsané *Craigslist*. Na babiččině portrétu je otazník. Na stolku, který má desku pokrytou vybledlými kolečky od hrnků s kafem a čajem, je přilepené *Charita*.

Sklopím oči k zemi, obejdu další papírky pro jistotu přišpendlené ke kobercům a vydám se nahoru do svého pokoje. Tam shodím batoh, zuju sandály, odtáhnou pokrývku a zalezu do postele. Přiměřu se zmenšit. Přiměřu se usnout.

Už je zase pondělí. Mimi, Hope a Travis stojí před otevřenými dveřmi třídy, zatímco se k nim blížím a snažím se sebrat odvalu, abych se s nimi dala do řeči. Bojím se, že jsem to zvorala. Měla jsem se k nim první den připojit, aspoň na vteřinu. Teď už uběhlo moc času a oni mi nenabídlí, abych si k nim přisedla. Náš rozhovor se omezil jen na ahoj a mějte se.

Jenže odvalu ani hledat nemusím, protože si mě Hope všimne a spustí: „Floro, pojď se podívat na Mimiino tetování!“

A tak se k nim přidám. Mimi má na vnitřní straně pravého předloktí květ sluncovky v životní velikosti.

„Nemůžu uvěřit, že ti to máma dovolila,“ žasne Travis.

„Co můžu říct? Jsem dcera rebelky.“

„Je nádherné,“ řeknu. „Ty okvětní plátky – jsou dokonalé.“

Cítím, jak rudnu, když to říkám, protože je to skoro, jako bych říkala, že *ona* je nádherná. Je pravda, že to je krásné tetování, ale dokonce ani ta živá oranžová a zelená se nemůžou rovnat její tváři nebo kolenům nebo tomu, jak bez stopy rozpaků elegantně stojí s rukou nataženou k nám.

„Taký se chci nechat tetovat,“ dodám rychle. „Už to mám vymyšlení.“

Ukážu jí, kam bych kresbu chtěla. Nahoru na vnitřní stranu paže.

„A co to bude?“ zajímá se Travis.

„Slova. Fráze. „Konec lásky.““

Mimi přimhouří oči. „To je odkud?“

„Jen tak z mé hlavy.“

Je to něco, co bolí, co nedokážu dostat z mysli, co mi do rána nedá spát. Říkám si, že když s tím něco *udělám* a navěky to zaznamenám na tělo, vyženu to ze srdce.

„Zní to jako písnička,“ usoudí Hope. „Nebo možná jako knížka. Jako tetování si to nedokážu tak úplně představit.“

„Ale holky to budou brát jako varování,“ usoudí Travis. „Všechny kočky budou vědět, že by se ti měly obloukem vyhnout.“

Znovu zrudnu. Nemyslela jsem si, že bych byla natolik významná, aby o mně šly drby i po potrerorské střední škole, ale jak je vidět, tak ano. Krátce vzhlednu a všimnu si, že mě Mimi pozoruje.

„*Mládeži*,“ zavolá ze třídy pan Trout, „možná to pro vaši předčasně vyzrálou mysl bude velkým překvapením, ale vyučování probíhá *uvnitř* třídy.“

Málem se vydám za nimi do poslední řady, ovšem než to udělám, všimnu si, že jsou tam jenom tři volné lavice, a tak se posadím na své obvyklé místo dopředu.

Dnes nás pan Trout chce seznámit s mnohoúhelníky, i když nám to ještě neoznámil. Poznám to podle tvarů, co nakreslil na tabuli. Znáám všechny jejich názvy. Trojúhelník, čtyřúhelník, cizím slovem tetragon, pětiúhelník pentagon, šestiúhelník hexagon, sedmiúhelník heptagon, osmiúhelník oktagon, devítiúhelník nonagon, desetiúhelník dekagon...

„Co mají všechny tyto kresby společného?“ zeptá se nás.

„Jsou to tvary?“ zamumlají žáci. „Mají přímé linie?“

„Ano,“ řekne pan Trout. „Co ještě?“

Zapišu si do sešitu všechno, co o mnohoúhelnících vím. Jak jsou tvořeny konečným řetězcem úseček. Píšu o jejich stranách a vrcholech, kde se dvě strany setkávají. O tom, jak se dá vypočítat jejich obsah.

Píšu o konvexnosti a nekonvexnosti, o jednoduchých i hvězdicových mnohoúhelnících. Píšu o rovnosti a symetrii a každé slovo

mi dodává klid. Pan Trout mluví o všech těchhle věcech, které už znám. Většinu času zní trochu z nudě, ale na tom nezáleží. Slova mu plynou z úst, nesou se třídou a já jsem plná úžasu, protože jim naslouchá i ona.

Když se vrátím domů, rodiče stojí v jídelně před prosklenou skříní s těmi svými lepicími papírky.

„Podívej se na to,“ řekne máma se smíchem, když zvedá servisovací podnos. „Co jsme si proboha mysleli?“

Ten podnos používali celý můj život. Nevidím na něm nic špatného, ale táta se zasměje spolu s ní a rozhodí rukama.

„Co na to můžu říct?“ prohodí. „Byla to devadesátá léta.“

„Dáme ho na hromadu pro charitu? Pokud ho ovšem nechceš.“

„Ne, to je *jasná* charita,“ souhlasí táta.

Odnese ho na jídelní stůl, kde jsou tři papírky označující hromady věcí. *Její, Jeho* a *Charita*. Hromada pro charitu se zvětšila. Zabírá celý stůl.

„Vy si nechcete nic nechat?“ zeptám se.

„Jejda,“ zarazí se táta. „Ahoj Floro.“

Máma mi zamává z protějšího konce místnosti. „Ani jsem si nevšimla, že jsi tady!“ poznamená.

V pokoji otevřu učebnici a pustím se do úkolů, které jako nehodnocený student vlastně nemusím dělat. Pan Trout nám zadal jenom rovnice označené lichými čísly, ale já se rozhodnu spočítat všechny. Když jsem v půlce a zrovna podle úhloměru kreslím perfektní třetivový čtyřúhelník, někdo zaklepe.

Dveře se pootevrou, i když jsem nikoho nepozvala, ať vstoupí.

„Jak se ti vede?“ zajímá se máma.

„Dobře. Zrovna dělám domácí úkol.“

„Je to náročný předmět?“

Pokrčím rameny.

„Na co že to chodíš?“

„Na geometrii.“

Přikývne a nakloní hlavu. „Měla jsem dojem, že už jsi ji měla.“

Neodpovím, ale podle všeho na tom nezáleží. Už si prohlížím můj pokoj. Hrudník se mi sevře, žaludek stáhne a doslova slyším, jak mi Jessica radí, abych tyhle pocity vyjádřila.

„Už víš, co si chceš nechat?“

„Všechno,“ odpovím.

„Mohli bychom ti koupit nový stůl. Nějaký modernější.“

„Stejně budu doma už jenom rok.“

„No, uvidíme, jak bude vypadat ve tvém novém pokoji, a pak se rozhodneme.“

„Zrovna jsem začala s úkoly,“ připomenu jí a ukážu na učebnici.

„Promiň! Nechám tě o samotě. Těším se na sobotu. Kamarádka mi řekla, že v Berkeley je nový obchod, tak mě napadlo, že bychom se tam mohly podívat.“

„Jsi si jistá, že chceš nakupovat závěsy, ještě než zjistíš, kde budeme bydlet?“

„Už vím, jaký vzor bych chtěla. Něco na turecký způsob. Uvidíme, co tam najdeme.“

„Fajn,“ já na to.

„Senzace. Tak zase pracuj. Táta a já se teď pustíme do šatníku na chodbě. Víš, vážně si to všechno užíváme.“ Vrhne na mě úsměv, jako by to chtěla dokázat. „Je důležité dotáhnout to spolu do uspokojivého konce. Pořád vzpomínáme a smějeme se. Zbavujeme se tolika věcí a prostě nám to připadá *skvělé*.“

Před očima se mi zatmí, pak to však přejde. V těle mám hotevý úl, nebezpečný roj, ale potlačím ho a odpovím: „To vám přeju, jenže já už vážně musím začít s těmi úkoly.“

Otočím se zpátky ke knize, jenomže už ani nevnímám, na co se dívám. Sedím naprosto nehybně, dokud neuslyším, jak se dveře zavírají. Máminy kroky se vzdalují chodbou. Otočím v sešitě novou stránku a zvednu úhloměr, ale zatlačím na okraj moc silně a zlomí se mi tuha.

Odložím domácí úkol stranou a otevřu laptop. Poohlédnu se po tureckých látkách a založím novou nástěnku na Pinterestu.

Sbírám pro inspiraci vzory a barvy a obrázky tureckých dlaždic. Objevují různé tradiční motivy – zvířata, květiny a stromy –, až z toho jsem úplně utahaná a vklouznu do pohodlí postele.

Uprostřed výkladu o Pythagorově větě pan Trout něco zahlédne za oknem. Jeho tvář jako by se v tu chvíli proměnila a najednou úplně září. Otočím se, abych zjistila, na co se to dívá. Je to nějaká žena, která nese piknikový koš.

„Floro,“ řekne. „Udělaš mi laskavost a dokončíš tento důkaz? A pak přejdi k dalšímu.“ Cestou ke dveřím se otočí. „A po něm prober ten další.“

A tak dojdou k bílé tabuli a vezmu si fixu. Když se otočím zpátky, vidím, jak pan Trout tu ženu objímá. Když se odtáhnou, žena vytáhne piknikovou deku, kterou držela pod paží, a rozprostře ji přímo na trávníku před třídou.

Dokončím náskres pana Trouta a přitom vysvětlím, co dělám. Pak se znovu obrátím. Všichni koukají, jak žena z piknikového košíku vytahuje dva sendviče, oba zabalené v pečicím papíře a ovázané mašlemi. Potom vyloví misku jahod a dvě úzké skleničky na šampaňské. S elegantním gestem mu ukáže lahev s perlivou vodou, něco prohodí a oba zakloní hlavy a dají se do smíchu.

Připadám si trapně, jak tam stojím a nic nedělám, proto nahlédnu do poznámek pana Trouta, do čeho se mám pustit dál. Vymažu náskres, který jsem právě dokončila, a pustím se do dalšího.

„Dobře, takže tohle je algebraický důkaz,“ poznamenám k tomu. „ A na druhou plus B na druhou se rovná C na druhou.“

Nakreslím velký čtverec s menším čtvercem nakloněným uvnitř a označím všechny části. Ani se neotáčím, protože vím, že nikdo nedává pozor. Když skončím, položím fixu a podívám se z okna. Pan Trout a neznámá žena si hoví na dece, svačí a povídají si, jako kdyby byli uprostřed parku v sobotu odpoledne. Všichni lidi ve třídě jsou otočení k oknu a fascinovaně je pozorují.

Všichni kromě Mimi, která kouká na mě.

Najednou se mi to všechno vybaví: To, jak jsem ji uviděla poprvé, když jsem čekala na Blaka u dubu, a ona rozdávala letáky Aliance homo- a heterosexuálů.

„Chodíš k nám na školu?“ zeptala se mě.

Zavrtěla jsem hlavou.

„Říkala jsem si to,“ prohodila. „Škoda.“ Ale leták mi dala i tak.

O pár týdnů později se mi pod stejným stromem při pohledu na ni divoce rozbušilo srdce.

„Jak to vypadá s tím klubem?“ zeptala jsem se.

Pokřčila rameny. „Nic moc. Je moc hetero a málo homo, což dost nabourává jeho účel.“

Travis a Hope tam byli taky, hned vedle ní.

„Na nás se nedívej,“ bránil se Travis. „Jenom jsme vás chtěli podpořit.“

„Myslím, že ani nejsem pro kluby ten správný typ,“ usoudila Mimi.

Teď, o necelé tři roky později, když si náš učitel vychutnává piknik pod širým nebem a zbytek třídy ho užasle sleduje, Mimi zvedne ruku.

„Ano?“ zeptám se jí.

„Proč na tenhle předmět chodíš?“

Možná za to může bizarnost téhle chvíle, nebo to může být tím, že mi uprostřed dvacítky studentů otočených pryč od nás připadá, jako bychom s Mimi byly ve třídě samy. Ať už je ten důvod, jaký chce, rozhodnu se jí popravdě odpovědět.

„Potřebovala jsem vypadnout z domu.“

„Chystáme se kempovat,“ poinformuje mě Mimi o dvě hodiny později. „Nechceš se přidat?“

Stojíme na místě, kde si pan Trout a jeho přítelkyně udělali piknik, ale důkazy o tom byly odklizeny. Pan Trout se vrátil do třídy jakoby nic a pustil nás všechny na oběd.

„Kdy?“ zeptám se jí.

„Zítra ráno. Jedem jen na pár nocí na Muir Beach.“

„To asi nemůžu,“ odpovím. „Ráda bych, ale už mám něco v plánu.“

„Párty na Den nezávislosti?“

„Ne tak docela. Budu zařizovat dům. S mámou.“

„To je směla, protože by nám všem prospělo, kdybys nám pomohla s geometrií.“

„Aha,“ řeknu. „Jde vám jenom o to, abych vám dávala hodiny zadarmo, co?“

„*Nejen* o to,“ hají se Mimi.

„Konec přestávky!“ zavolá ze třídy pan Trout. „Neměl bych vám to připomínat! Všichni máte mobily, které ukazují čas!“

„Dost odvážná slova od někoho, kdo si před chvílí udělal piknik v pracovní době,“ vrátí mu to Travis.

„Pravda,“ uzná pan Trout, „ale pořád tu velím já.“

Otočím se na patě a zaměřím zπάtky do třídy.

Když Mimi na konci vyučování odchází ze třídy, podá mi lístek. Za dobu, co se známe, je to druhý papír, co mi dala. Tenhle je větší než leták AHaH. Mimi napsala vzkaz na milimetrový papír a složila ho do čtverečku. *Kdyby tvůj plán nevyšel*, stojí na něm. Pod nápisem je nakreslený stan, pár stromů, měsíc, hvězdy a tábo-rák. Pod to připsala: *Muir Beach, stanoviště 12*.

„Nejdřív si dáme latte,“ rozhodne máma. „A pak hurá na závěsy!“

Chce, abychom jely každá zvlášť, protože potom musí vyřídít ještě další pochůzky. Zatímco nám objednává kafe v naší oblíbené kavárně, vyberu stůl a otevřu laptop, abych jí ukázala vzory, co jsem posbírala.

„To je senzační,“ pochválí mě, když se posadí. „Koukni na tuhle! Tuhle barvu miluju.“

„Já taky,“ odpovím a sjedu dolů, aby si mohla prohlédnout další podobné látky. „Říkala jsem si, že možná není tak šílené sehnat nejdřív závěsy, než zjistíme, jak ten byt bude vypadat. Mohlo by nám to pomoci udělat si hned na začátku určitou představu o tom, v jakém stylu ho vyzdobíme.“

„Ty jsi hlavička. Myslím, že nás barista právě zavolał,“ řekne mamka. „Pojď.“

Zajedeme do obchodu s látkami a vypijeme si kafe venku. Podle výlohy poznám, že budeme mít hodně na výběr, a řeknu si, že to vzrušení, co cítím, je dobrá věc, ne že jím samu sebe nějak zrazuju. Jessica mi připomíná, že pocity můžou být složité. Můžou si vzájemně odporovat. Nemusí dávat smysl.

Nakouknu do výlohy a zahlédnu vzor vystavený na stěně.

„Myslím, že jeden vidím,“ povím mámě.

„Kde?“ zeptá se.

„Vedle výlohy, třetí zboku.“

Odráz máminy tváře vedle té moje, ten pocit, že jí něco ukazuju... Zažehne to ve mně cosi zapomenutého z dřívějška, z doby předtím, než přišel *konec lásky* a začal se mi stále vracet na mysl, dokonce i když spím. Vyhodíme kelímky a vejdemo do obchodu.

„Dobrý den!“ přivítá nás žena za pultem. „Mám vaši objednávku vzadu.“

„Jakou objednávku?“ zeptám se.

Máma pokrčí rameny, jako by to mělo být roztomilé gesto. „Odhalila jsi mě! Neodolala jsem a trochu jsem se tu porozhlédla. Zastavila jsem se tu před pár dny a do jednoho vzoru jsem se po hlavě zamilovala.“

„Tak co tu dělám?“

„Budeme potřebovat víc než jednu sadu závěsů. Tak mi ukaž ty, na které ses dívala.“

Zavedu ji ke zdi, které jsem si všimla za výkladem, ale zblízka nejsou takové, jaké jsem čekala.

„Skvělá barva,“ poznamená máma. „Pojď se podívat, jaké jsem vybrala já. Budeš nadšená.“

Prodavačka rozloží štůček před mámu na pult, aby si ho mohla prohlédnout. Ty závěsy jsou z modrobílého ikatu. Není na nich nic tureckého a nemají nic společného s teplými barvami, na které jsem se koukala.

„Není to krása? Možná by se k nim hodil rustikální stoleček a kožené pohovky...“ Dívá se na mě se zdviženým obočím plná očekávání.

Vzmůžu se jen na: „To zní hezky.“

„Dobře,“ odpoví. „Mám pro tebe překvapení. Ještě nás čeká jedna zastávka. Pojď za mnou!“

Vyjedu za ní na dálnici a pokračujeme tunelem mezi shluky domů na malých nudných předměstích. Máma zabočí do jedné z ulic a já ji následuju. Zastavíme před novým blokem bytů. Máma v jedné ruce drží klíč a v druhé tašku se závěsy.

„Co se děje?“ zeptám se.

„To hned zjistíš,“ odpoví zpěvavým hlasem a pak mě zavede po betonových schodech k červeným dveřím. Otočí klíčem a vejde do prázdného obýváku. „Překvapení! Vítej doma, Floro.“

Roj včel je zpátky, jejich křídla bzučí a tloučou v mém nitru, až se mi dělají mžitky před očima. „To si *sakra* děláš prdel?“

Máma se zatváří zmateně.

„Tobě se nelíbí?“

„*Překvapení, vítej doma? Pomož mi vybrat závěsy?*“

„Floro...“

Jenže já už se otočila. Už jsem zpátky na schodech a uvnitř auta, a když odjízďím, ani se na ni nepodívám. Nevím, kam mám namířeno, a zanedlouho musím zajet ke kraji silnice, protože šíleně brečím.

Myslela jsem si, že když se lidi rozvádějí, měli by se o všechno hádat. O dům, auta a nábytek. O svatební dary, které jim ještě zbyly. O uměleckou sbírku, pokud jste typy, co sbírají umění, což je případ mých rodičů. Myslela jsem, že si chtějí ponechat útržky svého života. Myslela jsem, že by vám mělo záležet na všech těch letech předtím.

Chci naši dvousedáčku. Chci hrnky se sedmikráskami. Chci kalíšky na vajíčka. Chci rohožku před dveře, babiččin portrét, houpacího koně i tapety ze zdí. Chci piano a navažský koberec. Chci svůj pokoj a chci svého tátu a chci a chci a *chci*.

„Takže pro nás máš přece jenom slabost!“ prohodí Travis, když vylezu z auta a přeju ze šterku na travu.

„Jasně že mám.“

„Nesedíš s náma na hodinách,“ upozorní mě Hope. „Zraňuješ tím naše city.“

Všichni tři jsou uvelebení na skládacích židlích různých barev. Mimi se nohama v jasně červených sandálech opírá o pařez. Namotává si na prst volnou přezku lacláčů a usmívá se na mě. Zrudnu, jako bych byla znovu prvňačka. Jenže teď už jsme starší a můžeme víc říkat, co chceme.

„Doufala jsem, že se ukážeš,“ řekne.

Otevřu pus, abych zaflirtovala a zavtipkovala, ale místo toho se dám do pláče a vyhrknou mi slzy. Tohle jsem nečekala. Přitisknu si dlaně na tvář.

„Panebože,“ vzlyknu. „To je trapas.“ Jenže teď už se naštěstí směju a pláč ustal.

„Jsi v pohodě?“ zeptá se mě Hope.

„Jenom mám za sebou náročný... den? Měsíc? Posledních pár let?“

„Říkali jsme si, co se děje. Sedíš vpředu a nikdy s náma nemluvíš, když tě k tomu *nedonutíme*.“

„Často býváš mimo,“ přidá se Travis.

„Vypadáš smutně,“ hlesne Mimi. „Vzpomínám si, že ses daleko víc usmívala.“

„Rodiče se rozvádějí,“ vysvětlím jim. Nikdy ta slova neříkám nahlas, pokud zrovna nemluví s Jessicou. Rozvody jsou běžná věc. Dost nanicovatý problém v porovnání s lidmi, kteří zažívají opravdu hrozné věci. Ale jakmile je to jednou venku, vychrlím na ně všechno: „Dva roky to spolu zkoušejí a zase se rozcházejí. Občas žili na zkoušku odděleně. Dlouhou dobu to vypadalo, že se vážně nenávidí – přímo zuřivě –, ale teď je to definitivní a nenávisť z nich vyprchala. Do prdele, oni mají *radost*. Táta si začal *pohvizdovat*.“

„Zapsala ses na geometrii, i když bys ten předmět mohla učit,“ poznamená Mimi. „A jak to dopadlo s tvými plány na zařizování domu?“

Zavrtím hlavou. „Katastrofa.“

„No,“ prohlásí Travis, „jestli potřebuješ někam utýct, aspoň ses teď ocitla v ráji.“

Má pravdu. Jsme uprostřed lesa, ale ve vzduchu cítím oceán. Nad námi se tyčí sekvoje. Z větve poblíž se zvedne hejno modrých ptáků. Dívám se, jak se nesou oblohou, klesají, rozdělují se a zase se slétají, dokud nezmizí z dohledu. Otočím se zpátky k tábořišti a rozhlédnu se kolem. Stojí tu dva stany, mezi kterými je úhledně vyskládaná řada batohů. Kolem ohniště jsou rozestavěné židle a hned vedle stojí obří chladicí box pokrytý nálepkami Kalifornského státního parku.

Je vidět, že jsou to profíci.

„Hele,“ řeknu. „Já s sebou vůbec nic nemám. Cestou jsem se zastavila ve Walgreens, ale mám jenom zubní kartáček.“

„Ke mně do stanu se vejdou dva lidi,“ prohlásí Hope.

„A já mám deku navíc,“ nabídne se Mimi.

Travis ukáže na staré volvo zaparkované před tábořištěm. „Mám v autě tolik mikin, že bych mohl oblíct malou vesnici.“

Je to hrozně senza pocit moct se zasmát.

„Takže co tě přimělo zajet se utábořit mezi podivíny?“ zajímá se Travis.

„Proč byste měli být podivíni?“

„No, pro začátek,“ odpoví Mimi, „nám všem jde bídne matika.“

„A všichni jsme míšenci,“ přisadí si Travis. „Mimi je napůl americká Korejka a napůl běloška, já jsem napůl Mexičan a napůl běloch a Hope? No, Hope je z nás nejdrsnější exemplář.“

Hope s předstíranou vážností přikývne a upřesní: „Napůl Francouzka a napůl Nizozemka.“

„Navíc,“ doplní je Mimi, „jsme jediná skupinka kamarádů v dějinách střední školy, která se nikdy nepohádala, nikdy se do sebe navzájem nezamilovala a nikdy se nemuchlovala s láskama těch druhých.“

„Připadáme si na tábořištích víc doma než ve vlastních domovech,“ řekne Hope.

„Za poslední tři roky jsme potkali čtyři medvědy a nikdy nás nesežrali.“

„A,“ uzavře to Mimi, „nikdy, ani jednou jsme nebyli na maturitáku.“

„Proč ne?“ zeptám se.

„Místo toho táboříme,“ odpoví Hope. „Založili jsme tuhle tradici v prváku. Rodiče nám ale nedovolili, abysme tábořili sami, a tak si Travisovi rodiče postavili stan pár stanovišť od nás a každých pár hodin nás chodili zkontrolovat.“

„To je milý,“ řeknu.

Mimi pokračuje: „Ve druháku jsme jednou tábořili u Hope na dvoře.“

„Ze zoufalství,“ dodá Travis. „Nikomu z našich rodičů se nechtělo v prosinci tábořit.“

„Máš ráda ryby?“ zeptá se Travis. „Máme pstruha na počest našeho učitele.“

„Fakt?“

„No, vždycky si opékáme pstruhy, ale tentokrát to má zvláštní význam.“

„Ale co se alkoholu týče, máme špatné zprávy,“ prohlásí Hope, když otvírá jeden z batohů. „Dokázala jsem splášt jenom zbytek jedné flašky.“

Travis si přečte etiketu. „Bourbon.“

„Stejně mám při táboření radši čaj,“ řekne Mimi a zvedne hrnek.

„Ty sis vzala čaj?“ zeptá se Travis.

„Všude kolem roste máta,“ vysvětlí mu Mimi.

„Takže jsi ji prostě natrhala a naházela do hrnku?“

„Jo.“

„Fuj.“

„Nechápu, co máš za problém,“ namítne Mimi. „Tak to dělám vždycky. A odkdy je mátový čaj hnusný?“

„Je to vůbec čaj?“ uvažuje Travis. „Protože já mám za to, že čaj jsou *sušené* věci.“

Mimi zavrtí hlavou, vytřeští oči a zadívá se do hrnku.

„Nemůžeme si to ani nikde vyhledat,“ poznamená Hope.

„Je možný, že to nikdy nezjistíme,“ nechá se slyšet Travis.

„Chci ho zkusit,“ řeknu. „Ten čaj.“

Mimi na mě pohlédne. „Takže v tomhle jsi na mé straně?“

Usměju se a pokrčím rameny. „Asi ho budu muset nejdřív ochutnat, abych to zjistila.“

Mimi vstane. Položí hrnek na místo, kde seděla. Na stehnech má malé otlačky od povrchu kamene, na kterém byla uvelebená. Vydá se cestičkou k trsům máty a já se dívám, jak ulamuje jednu snítku.

Nalije z lahve vodu do plecháčku a postaví ho nad plamen.

„Přivezla sis hrníček?“ zeptá se mě.

Zavrtím hlavou.

Vklouzne do stanu a za chvíli se vynoří se zeleným hrnkem a já nedokážu přestat myslet na to, že k němu musela už tolikrát přitisknout rty a já brzo udělám to samé. Přihodí do hrníčku mátu, kterou pro mě nasbírala. Zalije ji horkou vodou a vloží mi hrnek do rukou.

„Nech ho pár minut louhovat,“ poradí mi.

„Přemýšlela jsem o tvém tetování,“ nadhodí Hope po večeři. „Jestli si ho pořídíš, měla by sis nechat udělat ještě jedno na druhé paži, s nápisem *začátek lásky*. Podle toho, jestli se je rozhodneš přecíst zleva doprava, nebo zprava doleva, by to mohlo znamenat, že láska začala a teď končí, nebo že láska skončila a začíná znovu.“

Oheň, který zapálili, hoří naplno a ozařuje jim tváře.

„Já myslela, že láska má být věčná,“ namítnu.

Travis si povzdechne. „To je jenom další lež, kterou nás krmí, když jsme malí. Když jim to pomůže cítit se šťastní...“

„Ale oni *nejdou* šťastní,“ namítnu. „Jenom se přiměli zapomenout.“

V lednu jsem takovou noc zažila. Noc, o které máma i já předstíráme, že se nestala. Vánoční prázdniny byly plné stresu, shonu a ježdění sem tam. Celou cestu do Portlandu, kde jsme každý rok

trávili Vánoce, mi srdce bilo jako zvon v očekávání toho, že tetě, strýci, jejich dětem a babičce řeknu, že jsem na holky. Někdo se mě musel zákonitě zeptat, jestli mám kluka – dělali to rok co rok –, a já jsem jim nechtěla pořád říkat, že ne. Byla jsem do toho tak zabraná, že jsem si sotva všimla, že se k sobě rodiče chovají nepřátelštěji než obvykle, dokud jsme se nevraceli a já měla jasnější hlavu. Rodiče spolu zůstali většinu ledna, ale náš dům se změnil v past – stačil jeden krok a ze stropu by se snesla sprška dýk nebo by obývací zaplnil jedovatý plyn.

Koncem měsíce táta přespával u kamaráda v jiném městě. Jednou v noci jsem zůstala dlouho vzhůru a dělala jsem úkoly. Snažila jsem se soustředit a napadlo mě, že by mi pomohla svačinka.

Máma byla dole. Seděla sama u kuchyňského stolu.

„Moc nám nepomohlo,“ řekla zničehonic, „že ses rodině zrovna teď přiznala, že jsi lesbička. Netvrdím, že za to můžeš, ale předtím to mezi mnou a tvým otcem bylo napjaté, a když se k tomu přidal ještě tenhle stres... A ke všemu o *Vánocích*.“

Povím jim o tom.

Jako první promluví Mimi: „Doufám, že jsi jí řekla: ‚To je od tebe pěkná sviňárna, mami.‘“

„Ne,“ odpovím. „To jsem neřekla.“

„Tak doufám, že jí to povíš.“ Upije čaj a já si dám taky doušek. „Doufám, že jí to povíš brzo.“

„Co nejdřív,“ přidá se Hope.

„Jako zítra večer,“ navrhne Travis. „Bude to první věc, co jí řekneš, když vejdeš do dveří.“

„Počkej,“ ozve se Hope. „Proč to nevyřídít rovnou teď?“

Stoupne si na špičky a zamává mobilem ve vzduchu, aby chytila signál, ale já ji nakonec zarazím: „Teď ne, teď ne. Dnes večer ne.“

Oheň dohořívá. Pořád z něj sálá horko, ale už to není velkolepý táborák jako předtím. Mimi mi do hrnku nalije horkou vodu.

„Tak jaký je?“ zeptá se Travis.

„Co?“

„Ten čaj.“

„A buď upřímná,“ řekne Mimi.

„Chutná úplně jako mátový čaj.“

Travis zvedne překvapeně obočí. „No vida.“

Je moc zima na to, abychom zůstávali venku. Vytáhnu nový kartáček z obalu a odtočím víčko cestovní pasty. Vtom zahlédnu Travis, jak vychází z Hopina stanu se spacákem a polštářem. „To ne,“ vyhrknu. „Zabírám ti místo?“

„Né,“ uklidňuje mě. „Takhle je to lepší. Ona se na mě pořád vrhá.“

„Prosím tě,“ zpraží ho Hope. „Jsi jako můj brácha.“

Travis si zaleze do spacáku.

Mimi poznamená: „Pozvala bych tě k sobě do stanu, ale to bych musel prakticky spát na mně.“

„Kotě,“ řekne Travis, „víš, že nechci celou noc poslouchat tvoje chrápání.“

Zapne si spacák výš, až mu jsou vidět jenom oči.

„Neudus se,“ varuje ho Mimi. „Byly bysme bez tebe v koncích.“

„To ti slibuju,“ zamumlá Travis a pak zmizí i jeho oči.

„Máš všechno, co potřebuješ?“ zeptá se mě Mimi.

Dala mi dvě deky a Travis mě nechal prohrabat jeho auto, kde jsem našla oblečení navíc. Naštěstí pro mě je ten typ kluka, který hezky voní.

Přikývnu.

„Jsem moc ráda, že jsem ti nakreslila ten obrázek,“ poznamená.

„Já taky,“ odpovím.

„Uvidíme se ráno, jo? Nerozmyslíš si to a neutečeš nám, jen co všichni usneme?“

„Kdepak.“

Dotkne se mého zápěstí. „Tak dobrou noc.“

Zavřeme se ve stanu. Jakmile se Hope zavrátá do spacáku a já jsem obložená vrstvami svetrů, šelest našich pohybů utichne a slyším už jen noc. Vítr a cvrčky. Vzdálený smích z jiného stanoviště.

Hope zašeptá: „Moji rodiče se rozvedli, když mi bylo dvanáct.“

„Jejda,“ odpovím. „To je mi líto.“

„Bylo to, jako bych ztrácela pevnou půdu pod nohama. Bylo to strašné. Zvykla jsem si, ale už jsem se ‚doma‘ necítila tak jako předtím.“

Vršek stanu je průhledný. Vidím měsíc a hvězdy a její slova mi připadají stejně všeobjímající a pravdivá. Jakkoli se lidi chtějí dívat na věci z lepší stránky, přeskocit rovnou do budoucnosti, kde bude všechno v pořádku, je tu vždycky *tohle* období, kdy má člověk občas potíží dýchat a připadá si bezmocný. Jako byste křičeli a nikdo vás neslyšel. Na pohádky o šťastné budoucnosti není spolehnutí a jediné slovo, které dává smysl, je útěk.

Konec lásky. Konec rodiny. Konec mě jako dcery lidí, kteří se spolu probouzejí v posteli, nechávají zubní kartáčky v jednom kelímku, koulejí očima a možná se nenávidí, ale pořád se večer vracejí domů na stejné místo a sedí u jednoho stolu.

„Zbývá už jenom rok,“ připomene mi Hope. „A pak budeme mít nové domovy, které si sami vybudujeme.“

„Jo,“ odpovím.

„A do té doby můžeme tábořit.“

Hope usne. Ležím naprosto nehybně a poslouchám, jestli zachytím Mimiino chrápání. Její stan je hned vedle, ale neunikne z něj jediný zvuk. Uteče tolik času, až dostanu strach, že se brzo rozední a já toho moc nenaspím.

Nadechnu se.

Nakreslila mi obrázek.

Vydechnu.

Chtěla, abych tu byla.

„Je tu kouzelný strom,“ poví mi ráno Mimi. „Chci tě tam vzít. Teda jasně že až po snídani.“

Najednou se odněkud zjeví párky, brambory a vajíčka, které se nám nějak podařilo ještě horké současně naservírovat na talíře, přestože máme na táborovém ohni jenom jednu pánev. Mlčky snídáme a popijíme kafe, které nám Hope hrnek za hrnkem vaří.

Ranní paprsky prosvítají mezi sekvojemi. Vzduch voní po ohni, zemi a oceánu a mě nenapadá žádné slovo, kterým bych popsala, jak se cítím: Možná jen „živá“.

Potom se s Mimi vydáme k autu a nastoupíme, jen ona a já. Dotknu se krystalů, které má na palubní desce: Jeden je průzračný, druhý růžový a třetí žlutý.

„Na co jsou?“ zajímám se.

„Máma mě nutí mít je neustále v autě. Věří, že mě ochrání.“

Nemám slov. Nedokážu si představit, jaké to je mít mámu, která věří v takové věci.

„Ale aspoň jsou hezké,“ prohodí Mimi a já přikývnu.

Mimi jede pomalu lesní cestou vedoucí od tábořiště. Zastaví, aby nechala projít skupinku dětí, chvíli počká, až odejdou, a za chvíli se za nimi vyřítí malý kluk. Mimi se usměje.

„Měla jsem pocit, že se objeví,“ vysvětlí mi. „Vždycky se najde opozdilec nebo dva.“

Když o deset minut později odbočí, najedeme na cestičku, která jako by tam byla jen náhodou. Nestojí u ní žádná informační cedule, žádná značka, nic, co by naznačovalo, že jsme někde, kde by se mohli vyskytovat lidi. Čekám, že mi řekne, že jsme přejeli správnou odbočku, Mimi ovšem místo toho vypne motor a podívá se na mě.

„Připravená?“ zeptá se a vyrazíme úzkou pěšinou. Mimi mě vede vzhůru do kopce, mezi stromy a kapradím, skrz vysokou trávu a luční květiny. Skláníme se pod větvemi, obcházejíme ostružiní a najednou se ocitneme na rovince, která přechází v palouk, a za paloukem přímo pod námi je oceán.

„Tohle,“ svěří se mi Mimi, „je moje nejoblíbenější místo na celém světě.“

Vezme mě ke kouzelnému stromu. Není to sekvoje, dub, borovice ani javor. Nikdy jsem podobný strom neviděla. Je starý – to je mi jasné –, ale není majestátní jako sekvoje. Vyrostl víc do šířky než do výšky a jeho tlusté větve se táhnou daleko po stranách. Kmen má pokrytý hrbolky.

Mimi vyskočí na slibně vyhlížející větev a povyleze vzhůru. Dotknu se kůry a najdu místo, kde se klube malý zelený výhonek.

„Chtěla bych ti vyprávět jeden příběh,“ řeknu.

Mimi přikývne.

Připomíná mi Alenku mezi větvemi stromu, než se vydá do Země divů. Vyšplhám na větev, posadím se a spustím nohy. Stačilo by se odstrčit a zítíme se do oceánu, ale přitom se tu cítím bezpečněji a klidněji, než jsem si dlouhou dobu připadala na jakémkoli jiném místě.

Vyvolává to ve mně ten pocit, který jsem si slibovala od letního doučování.

„Je o mně, mé mámě a našem domě.“

„Chci ho slyšet,“ odpoví Mimi.

Připadám si stejně jako u Jessicy v kanceláři, když začínám vyprávět příběh. A přitom se ptám, proč ho vykládám. Ale, jak mi Jessica pořád zdůrazňuje, někde začít musím.

„Ten dům jsme koupili, když jsem byla v sedmé třídě,“ začnu. „A bylo to něco, co si máma hrozně moc a hrozně dlouhou dobu přála. Předtím jsme žili v hezkém domě, ale nebyl krásný a máma chtěla mít všechny ty věci jako přední terasu a spoustu slunečního světla. Prostor pro zahradu a různá zákoutí a zašívárny. Miluje zákoutí a zašívárny. A já taky.“

Mimi se usměje. „Budu si to pamatovat.“

„Táta často pracuje o víkendu, a tak jsme to byly já s mámou, kdo obcházel domy na prodej. Měsíce jsme sháněly správný dům a pak jsme ho našly. Měl všechno, co jsme chtěly, byl na hezké ulici lemované duby a stál jenom o trošku víc, než co za něj rodiče chtěli původně dát. Nabídli, že ho odkoupí, a dostali ho a tenkrát jsme to s mámou rozjely naplno.“

Zvedne se vánek a já se na chvíli zadívám na větve pohupující se nad námi. Zkousím si vybavit, jaké to tehdy bylo, v době, kdy byl každý den dnem, který jsem chtěla trávit s mámou.

„Rozvrhly jsme všechny místnosti – jakou barvou je vymalujeme, jaký tam pořídíme nábytek. Přidržely jsme každý obraz u kaž-

dě zdi, abysme pro všechny našly dokonalé místo. Sepisovaly jsme dlouhé seznamy věcí, které jsme chtěly nakoupit. Vybraly jsme tapety pro zákoutí a zašívárny. Mohla jsem vybrat tapetu pro prostor pod schody a rozhodla jsem se pro retro vzor, narcisy na růžovém pozadí. Daly jsme tam malé křesílko a stolek na čtení a dlouhou dobu to bylo moje nejoblíbenější místo v domě.

Chodily jsme po vetešnictvích a pátraly po starožitnostech. Navštěvovaly jsme aukce, abysme si pořídily další umění. Obcházely jsme galerie, řetězce i předváděcí místnosti. Dozvěděla jsem se spoustu věcí o barvách a o tom, jak kombinovat vzory. Naučila jsem se nanášet vrstvy a starat se o rostliny. Vždycky když mámě někdo pochválil dům, řekla: „Vyzdobily jsme ho společně s Florou.“

Teď se to všechno chystají vyhodit. *Všechno*. Jako kdyby na tom nikdy nezáleželo. Ale nedokážu najít slova, kterými bych vyjádřila, co to pro mě znamená. Po tváři mi stékají slzy a já si ani neuvědomila, že pláču. Konec lásky. Konec lásky.

Mimi sklouzne ze své větve a přeleze na mou. Uchopí mé ruce do svých, jenže to gesto mě nemá utěšit. Je v něm daleko víc.

„Pamatuju si, kdy jsem tě poprvé uviděla,“ řekne. „Byla jsi ohromně šťastná, sebevědomá holka a já bych nejradši odtáhla Blakovu ruku a objala tě sama.“

„To by se mi líbilo.“

„I tenkrát?“

„Ty sis toho nevšimla? Připadalo mi, že se chovám hrozně okatě, když jsi nablízku. Vždycky to tak bylo.“

„Věděla jsem, že ke mně něco cítíš.“ Pustí mi jednu ruku a dotkne se mé tváře.

Nakloním se do její dlaně. Chci takhle zůstat navěky.

„Chtěla jsem tě políbit tenkrát, když jsi byla šťastná, a chci tě políbit teď, když jsi smutná.“

Ale jen se na mě dívá. Nepohne se.

„To chci taky,“ odpovím. „Moc.“

Pak nakloníme hlavy a přiblížíme se k sobě.

A najednou líbám Mimi Parkovou. Dva roky potom, co jsem se s ní seznámila. Líbám ji, i když jsem si často říkala, že už ji asi nikdy znovu neuvidím. Někdy, když jsem byla v noci vzhůru a myslela jsem na ni, říkala jsem si, že nám stejně nejspíš nebylo souzeno být spolu. Třeba jsem jen něco špatně pochopila. To, že díky někomu o sobě něco odhalíte, ještě neznamená, že musí udělat něco víc. Takže i když jsem Mimi tehdy poprvé – i při každé další příležitosti – uviděla, jako by se rozzářil každický kousek mého já a chtěla jsem se k ní přivinout, ještě to neznamenalo, že je mi souzená. Třeba to všechno znamenalo, že jsem potřebovala něco jiného, než co jsem měla. Potřebovala jsem *holku*.

Jenže teď jsem starší. Už jsem pár holek políbila. Myslím, že jsem dokonce byla i zamilovaná, ale nic podobného tomuhle jsem nezažila.

Teď se zády tisknu ke kmeni. Mimi uchopí mou tvář do dlaní, pak mi prsty zajede do vlasů, pohladí mi žebra a nakonec mi položí ruce na kříž. Držím se menší větve a bojím se pustit.

„Spadneme ze stromu,“ zamumlám, když mi tiskne rty ke krku.

Odtáhne se a já bych ji nejradši přivinula zpátky. Seskočí do trávy a já skočím za ní. Pod námi se třpytí oceán. Obloha je modrá a jasná. Strom je pořád kouzelný. Mimi mě stáhne na zem a líbá mě, zas a znovu, a já se otočím, až leží pode mnou s vlasy rozhozenými na mechu, široce otevřenýma očima a vlhkými usměvavými rty.

„Nejsem smutná,“ řeknu jí.

Zasměje se a odpoví: „Dobře. To je dobře. Já taky ne.“

„To jsou Flora a Mimi,“ zavolá Travis, když se vrátíme, a jen ta věta – jenom naše jména spojená písmenem *a* – mě znovu celíčkou zaplaví štěstím.

„Přišel čas vyrazit na túru,“ ozve se Hope.

Mimi vykopne a ukáže jí nohu. „Mám s sebou jenom sandály!“